

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 795

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 27 noiembrie 2008

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
1.108. — Decret privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unor ofițeri din Ministerul Apărării	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	2—7		
Decizia nr. 1.100 din 16 octombrie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și d), art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	8—9		
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
174. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative privind protecția consumatorilor	10—16		
1.459. — Hotărâre privind recunoașterea Asociației „Habitat for Humanity România” ca fiind de utilitate publică	17		
1.480. — Hotărâre privind implementarea domeniului de internet gov.ro la nivelul administrației publice	17—20		
1.487. — Hotărâre privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai unor obiective de investiții din cadrul programului de construcții de locuințe pentru tineri, destinate închirierii, derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe	21		
1.490. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 748/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor	21—22		
1.491. — Hotărâre privind transmiterea unor imobile, proprietate publică a statului, din administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse —			
		Direcția de Muncă și Incluziune Socială Vâlcea în administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, pentru Casa Județeană de Pensii Vâlcea	22—23
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		3.424. — Ordin al ministrului economiei și finanțelor pentru modificarea și completarea unor norme și instrucțiuni aprobate prin ordine ale ministrului finanțelor publice	23—28
		5.896. — Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de profesor universitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.098/2005	29
		5.897. — Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de conferențiar universitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.099/2005	29
		5.898. — Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de cercetător științific gradul I, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.100/2005	30
		5.899. — Ordin al ministrului educației, cercetării și tineretului pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de cercetător științific gradul II, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.101/2005	30
		7.729. — Ordin al vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind completarea Ordinului vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 7.377/2007 pentru instituirea unor măsuri speciale privind importul produselor energetice de tipul benzinelor și motorinelor	31

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unor ofițeri din Ministerul Apărării

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 10 pct. 3 și ale art. 11 pct. IX.3 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerile ministrului apărării,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Pe data de 1 decembrie 2008 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 15 ani de activitate în domeniul apărării și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 1*), care face parte integrantă din prezentul decret.

Art. 2. — Pe data de 1 decembrie 2008 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 20 de ani de activitate în domeniul apărării și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor

și în pregătirea profesională, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 2*), care face parte integrantă din prezentul decret.

Art. 3. — Pe data de 1 decembrie 2008 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 25 de ani de activitate în domeniul apărării și rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, ofițerilor prevăzuți în anexa nr. 3*), care face parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din Constituția României, republicată, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 12 noiembrie 2008.
Nr. 1.108.

*) Anexele nr. 1—3 se comunică instituțiilor interesate.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A N r. 1.096 din 15 octombrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alro” — S.A. din Slatina în Dosarul nr. 5.512/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 octombrie 2008 și au fost consemnate în încheierea din aceea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 14 octombrie 2008 și, ulterior, 15 octombrie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.512/2/2007, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Alro” — S.A. din Slatina cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva Hotărârii nr. 158 din 31 mai 2007 emise de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin care autorul excepției a fost sancționat cu avertisment.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției arată, în esență, că textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4), art. 126 alin. (5) și art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, un prim aspect de neconstituționalitate privește natura juridică a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Întrucât consideră că art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 nu conține criterii suficiente pentru a determina natura juridică a acestei autorități, autorul excepției se raportează la prevederile art. 19 din același act normativ, care stabilește atribuțiile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Astfel, ajunge la concluzia că „*investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare*” reprezintă atribuții cu caracter jurisdicțional. În acest sens, făcând referire la criteriile reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 51/2008, arată următoarele:

— Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării pronunță, în urma parcurgerii unei proceduri jurisdicționale, acte cu forță juridică echivalentă hotărârilor judecătorești, argument susținut de faptul că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, în cursul acestei proceduri părțile sunt citate, sunt administrate probe, există o dezbatere contradictorie, se deliberează în secret asupra hotărârii, iar hotărârea se ia prin votul membrilor Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, se comunică părților și poate fi atacată la instanța de contencios administrativ;

— Faptele asupra cărora se pronunță Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării sunt fapte de încălcare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

— Faptele respective se înscriu în premisele răspunderii morale și juridice. În consecință, sancțiunile aplicate de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării au efecte cu privire la drepturile patrimoniale și morale ale celor investigați. Totodată, este angajată și răspunderea juridică civilă a persoanei găsite vinovată de discriminare. Astfel, hotărârea Consiliului are autoritate de lucru judecat cât privește fapta ilicită, persoana care a săvârșit-o și vinovăția.

Jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu este o jurisdicție specială administrativă, potrivit art. 21 alin. (4) din Constituție, întrucât:

— nu este independentă față de celelalte puteri ale statului, fiind sub controlul Parlamentului;

— nu este imparțială, deoarece, pe de o parte, nu este independentă față de Parlament, iar, pe de altă parte, are atât atribuții de anchetă, cât și de judecată;

— este obligatorie având în vedere posibilitatea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării de a se sesiza din oficiu.

În același timp, arată că acest organ nu poate fi considerat ca făcând parte din categoria instanțelor judecătorești, prevăzute de art. 126 din Constituție, întrucât nu este reglementat printr-o lege organică, Legea nr. 48/2002 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2002 fiind o lege ordinară.

În concluzie, autorul excepției arată că, în realitate, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării reprezintă o instanță extraordinară, ale cărei înființare și funcționare sunt expres interzise de art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (5) din Constituție.

Un al doilea aspect pus în discuție de autorul excepției are în vedere faptul că, în activitatea jurisdicțională pe care o desfășoară, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu întrunește garanțiile necesare unui proces echitabil, prevăzute de art. 6 paragraful 1 coroborat cu art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, arată că prima condiție pe care trebuie să o îndeplinească un „tribunal” este aceea ca el să fie stabilit de lege. Or, efectul Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 este acela al înființării unei instanțe cu caracter extraordinar.

O a doua condiție este aceea ca tribunalul să fie independent, or, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este subordonat Parlamentului, prin modul de numire a membrilor și prin obligația de a prezenta anual Parlamentului un raport de activitate spre a fi dezbătut și aprobat.

În sfârșit, a treia condiție este ca organul cu atribuții jurisdicționale să fie imparțial, cerință ce nu este, de asemenea, respectată, având în vedere subordonarea față de Parlament.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate sunt în acord cu dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. În acest sens, arată că activitatea desfășurată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este o activitate administrativ-jurisdicțională specială, în sensul art. 2 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 554/2004, iar nu o jurisdicție extraordinară, interzisă de art. 126 alin. (5) din Constituție. De asemenea, consideră că nu pot fi reținute nici argumentele privind nerespectarea condițiilor unui proces echitabil, de vreme ce părțile interesate au acces neîngrădit la justiție, putând contesta hotărârea Colegiului director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării la instanța competentă, potrivit art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Această instanță va realiza un control deplin de legalitate și de jurisdicție, verificând legalitatea hotărârilor emise în baza Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 și a actelor care au stat la baza emiterii acestora.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate raportată la art. 21 alin. (3), art. 126 și art. 124 alin. (2) din Constituție, atât timp cât, potrivit

art. 20 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, potrivit legii. Din această perspectivă reiese și faptul că aceste hotărâri pot fi asimilate actelor administrative. În plus, jurisdicția Consiliului este o jurisdicție facultativă, de vreme ce persoana discriminată se poate adresa direct instanței de judecată, fără a fi condiționată de o sesizare prealabilă a acestui organism. Rezultă, prin urmare, că prevederile de lege criticate nu îngăduiesc posibilitatea părților de a se adresa direct instanței de judecată, de a formula apărări, de a propune probe și de a recurge la căile de atac prevăzute de lege, așadar de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007. Această ordonanță a fost aprobată prin Legea nr. 48/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 31 ianuarie 2002. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 16: „*Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte.*”;

— Art. 17: „*În exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul își desfășoară activitatea în mod independent, fără ca aceasta să fie îngăduită sau influențată de către alte instituții ori autorități publice.*”;

— Art. 18: „(1) *Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.*

(2) *Consiliul elaborează și aplică politici publice în materia nediscriminării. În acest sens, Consiliul va consulta autoritățile publice, organizațiile neguvernamentale, sindicatele și alte entități legale care urmăresc protecția drepturilor omului sau care au un interes legitim în combaterea discriminării.*”;

— Art. 19: „(1) *În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii:*

- a) *prevenirea faptelor de discriminare;*
- b) *medierea faptelor de discriminare;*

c) *investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare;*

d) *monitorizarea cazurilor de discriminare;*

e) *acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării.*

(2) *Consiliul își exercită competențele la sesizarea unei persoane fizice sau juridice ori din oficiu.*

(3) *Sesizările având ca obiect măsurile legislative adoptate în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar nu intră în competența de soluționare a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.*”;

— Art. 20: „(1) *Persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.*

(2) *Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre a Colegiului director prevăzut la art. 23 alin. (1).*

(3) *Prin cererea introdusă potrivit alin. (1), persoana care se consideră discriminată are dreptul să solicite înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.*

(4) *Colegiul director al Consiliului dispune măsurile specifice constatării existenței discriminării, cu citarea obligatorie a părților. Citarea se poate face prin orice mijloc care asigură confirmarea primirii. Neprezentarea părților nu împiedică soluționarea sesizării.*

(5) *Acțiunea de investigare întreprinsă de Colegiul director se desfășoară la sediul instituției sau în alt loc stabilit de acesta.*

(6) *Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare. În fața Colegiului director se poate invoca orice mijloc de probă, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.*

(7) *Hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării și cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reședința părților, obiectul sesizării și susținerile părților, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt și de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plată a amenzii, dacă este cazul, calea de atac și termenul în care aceasta se poate exercita.*

(8) *Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile de la adoptare și produce efecte de la data comunicării.*

(9) *Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.*

(10) *Hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.*”;

— Art. 21: „*Prevederile art. 20 se aplică în mod corespunzător în cazul în care Consiliul investighează din oficiu fapte sau acte de discriminare.*”;

— Art. 22: „(1) *Consiliul este condus de un președinte cu rang de secretar de stat, ales de membrii Colegiului director din rândul acestora, pentru un mandat de 5 ani. Președintele este ordonator principal de credite. Președintele este ajutat în activitatea sa de un vicepreședinte, ales de Colegiul director dintre membrii acestuia, pentru un mandat de 2 ani și jumătate.*

(2) *Raportul anual de activitate al Consiliului se dezbate și se aprobă de Parlament. Raportul de activitate se depune la*

birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului până la data de 15 aprilie a anului următor.”;

— Art. 23: „(1) Colegiul director al Consiliului este organ colegial, deliberativ și decizional, responsabil pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de lege.

(2) Colegiul director este compus din 9 membri cu rang de secretar de stat, propuși și numiți, în ședință comună, de cele două Camere ale Parlamentului.

(3) Poate fi numit membru al Colegiului director orice cetățean român care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) are capacitate deplină de exercițiu;
- b) are studii superioare absolvite cu diplomă de licență;
- c) nu are antecedente penale și se bucură de o bună reputație;
- d) are o activitate recunoscută în domeniul apărării drepturilor omului și combaterii discriminării;
- e) nu a fost agent sau colaborator al poliției politice comuniste;
- f) nu a colaborat cu organele de securitate și nu a aparținut acestora.

(4) La numirea membrilor Colegiului director se va urmări ca minimum două treimi dintre aceștia să fie licențiați în științe juridice.

(5) Membrii Colegiului director pot fi revocați sau eliberați din funcție numai în următoarele cazuri:

- a) demisie;
- b) expirarea duratei mandatului;
- c) incapacitate de muncă, potrivit legii;
- d) dacă au fost condamnați definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală;
- e) dacă nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3);
- f) la propunerea fundamentală a cel puțin două treimi din numărul acestora.

(6) În situația în care împotriva unui membru al Colegiului director se pune în mișcare acțiunea penală, acesta se consideră suspendat de drept din funcție până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. Dacă prin hotărâre se constată nevinovăția persoanei în cauză, suspendarea ei din funcție încetează, este repusă în toate drepturile avute anterior suspendării și i se achită drepturile bănești de care a fost lipsită.

(7) În situația prevăzută la alin. (5) lit. d) calitatea de membru al Colegiului director încetează de drept la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.”;

— Art. 24: „(1) Propunerile nominale pentru Colegiul director se înaintează birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului în cel mult 30 de zile de la data la care mandatele au devenit vacante. Propunerile vor fi însoțite de: curriculum vitae, cazier judiciar și declarații pe propria răspundere ale candidaților, din care să reiasă că nu se încadrează în prevederile art. 23 alin. (3) lit. e) și f).

(2) Birourile permanente ale celor două Camere ale Parlamentului publică pe paginile lor de internet candidaturile depuse și înaintează propunerile comisiilor permanente de specialitate, în vederea audierii candidaților în ședință comună. În termen de 15 zile de la publicarea candidaturilor se pot depune la comisiile permanente de specialitate obiecțiuni în scris, argumentate, cu privire la candidaturile depuse.

(3) În urma audierii candidaților, comisiile permanente de specialitate întocmesc un aviz comun pe care îl prezintă în ședință comună a Camerei Deputaților și Senatului.

(4) Candidaturile se aprobă cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți.”;

— Art. 25: „(1) Membrii Colegiului director al Consiliului sunt garanți ai interesului public.

(2) Durata mandatului membrilor Colegiului director este de 5 ani, iar numirea acestora se face eșalonat, în funcție de expirarea mandatelor.

(3) În cazul în care un loc în Colegiul director devine vacant înaintea expirării mandatului, acesta va fi ocupat de o altă persoană numită, conform procedurii reglementate de prezenta ordonanță, pentru restul de mandat rămas vacant.

(4) Activitatea depusă de membrii Colegiului director pe perioada exercitării mandatului se consideră vechime în specialitate.

(5) În soluționarea cazurilor de discriminare, membrii Colegiului director au calitatea de agent constator care aplică sancțiunile pentru contravențiile stabilite prin prezenta ordonanță. Aceștia își pot delega calitatea de agent constator persoanelor din aparatul de lucru al Consiliului.

(6) La solicitarea președintelui, membrii Colegiului director licențiați în științe juridice pot reprezenta Consiliul în instanțele de judecată în cauzele ce privesc fapte de discriminare.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4), care consacră principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5), prin care se interzice înființarea de instanțe extraordinare. În același timp, autorul excepției consideră că dispozițiile de lege ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate nu respectă garanțiile unui proces echitabil, așa cum sunt acestea prevăzute de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008, încă nepublicată în Monitorul Oficial al României, a fost admisă excepția referitoare la dispozițiile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și s-a constatat că acestea sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea vizează două aspecte: un prim aspect pune în discuție natura juridică a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, concluzia autorului excepției fiind că acesta reprezintă o instanță extraordinară, interzisă de prevederile art. 126 alin. (5) din Constituție, în timp ce al doilea aspect vizează nerespectarea garanțiilor unui proces echitabil în cursul procedurii ce se desfășoară în fața acestei autorități, așa cum sunt acestea prevăzute de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În legătură cu primul aspect referitor la natura juridică a Consiliului, autorul excepției invocă o serie de argumente prin care demonstrează faptul că, potrivit dispozițiilor de lege care stabilesc atribuțiile sale, Consiliul Național pentru Combaterea

Discriminării desfășoară o activitate jurisdicțională, fără a fi însă o jurisdicție specială administrativă, în sensul art. 21 alin. (4) din Constituție, ori o instanță specializată, despre care face vorbire art. 126 alin. (5) din Constituție.

Prin urmare, problema pe care Curtea Constituțională este chemată să o soluționeze cu prioritate are în vedere clarificarea naturii juridice a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în exercitarea atribuțiilor sale jurisdicționale.

Astfel, Curtea reține că, prin reglementarea inițială a Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 2 septembrie 2000, Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a fost conceput ca un organ de specialitate al administrației publice centrale, în subordinea Guvernului. Însă această reglementare a ridicat problema existenței unor eventuale presiuni politice asupra Consiliului de natură a afecta neutralitatea și autonomia sa în raporturile cu Guvernul și cu administrația de stat subordonată acestuia, cu prilejul activității de combatere a discriminării. Pentru aceste motive, prin Ordonanța Guvernului nr. 77/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 619 din 30 august 2003, Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 a fost completată, prevăzându-se că, „*în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își desfășoară activitatea în mod independent, fără ca aceasta să fie îngădită sau influențată de către alte instituții ori autorități publice*”. Ulterior, în vederea asigurării unei autonomii reale a Consiliului, prin modificările aduse Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 prin Legea nr. 324/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 20 iulie 2006, acest organ a fost plasat sub controlul Parlamentului, control care se limitează la prezentarea unui raport anual cu privire la activitatea desfășurată de Consiliu, potrivit competențelor atribuite prin Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Prin urmare, Consiliul își exercită atribuțiile independent, liber de orice influență din partea oricărei instituții ori autorități publice, cu respectarea prevederilor art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

În continuare, Curtea observă că, potrivit dispozițiilor art. 16 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de „*garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării*”, iar potrivit dispozițiilor art. 18 din același act normativ, „*este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării*”. Mai departe, art. 19 alin. (1) lit. c), precum și art. 20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate „*înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării*”.

Concluzia ce se impune este că, prin reglementările amintite, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a fost conceput ca un organ al administrației publice centrale cu atribuții în prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, prin supravegherea și combaterea actelor sau faptelor de natură a încălca principiul constituțional fundamental al egalității în drepturi. Împrejurarea că, în soluționarea cazurilor de discriminare, membrii Colegiului director au calitatea de

agenți constatatori care aplică sancțiunile pentru contravențiile stabilite prin ordonanță, iar, în vederea aflării adevărului, aceștia desfășoară și o activitate de investigare nu este de natură a impieta asupra caracterului independent al activității Colegiului director față de părțile implicate.

În ceea ce privește criticile invocate de autorul excepției, potrivit cărora procedura jurisdicțională nu garantează părților posibilitatea de a fi asistate de un avocat, iar dezbaterile nu sunt publice, Curtea observă că argumentele legate de modul de desfășurare a procedurii și chiar cele ce țin de independența și imparțialitatea actului jurisdicțional pornesc de la cerințele constituționale ale art. 124 și de la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la condițiile unui proces echitabil. Or, Curtea constată că aceste cerințe sunt aplicabile în ceea ce privește activitatea instanțelor judecătorești, în sensul art. 126 alin. (1) din Constituție, sau a unui „*tribunal*”, în sensul convenției mai sus amintite, iar nu și jurisdicțiilor speciale administrative prevăzute de art. 21 alin. (4) din Constituție, care nu se încadrează în categoriile menționate. Dreptul la un proces echitabil se consideră însă a fi satisfăcut dacă cei interesați au posibilitatea de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și a intereselor lor legitime, drept consacrat expres la art. 20 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. În acest sens, merită amintite și cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în *Cauza Rékási contra Ungariei* (1996), în care a arătat că, și în situația în care s-ar admite că dispozițiile art. 6 sunt aplicabile procedurilor ce au ca obiect „*infrațiuni administrative*”, un reclamant are dreptul de a „*contesta*” o decizie definitivă a unei autorități administrative în fața unui tribunal ce oferă toate garanțiile acestei dispoziții; în schimb, nu este necesar ca procedurile în fața autorităților administrative să fie conforme prevederilor art. 6 din Convenție.

În considerarea celor expuse mai sus, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor supuse controlului de constituționalitate, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5), care interzice înființarea de instanțe extraordinare.

Cu toate acestea, admitând caracterul de organ administrativ-jurisdicțional al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, autorul excepției pune în discuție caracterul obligatoriu al procedurii jurisdicționale a acestui organ, atunci când acționează din oficiu, ceea ce ar contraveni, susține autorul, dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative.

Referitor la această critică, instanța constituțională reține că între cele două noțiuni, pretins a fi în contradicție, sesizarea din oficiu a instanței administrativ-jurisdicționale și, respectiv, caracterul facultativ al jurisdicției speciale administrative, nu există o identitate a aspectelor pe care le reglementează.

Curtea observă că jurisdicția specială administrativă reprezintă o activitate realizată de un organ de jurisdicție ce funcționează în cadrul unei instituții a administrației publice sau al unor autorități administrative autonome, care se realizează conform procedurii imperative prevăzute într-o lege specială,

procedură asemănătoare cu cea a instanțelor de judecată, desfășurată însă paralel și separat de aceasta. Potrivit dispozițiilor art. 19 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își exercită competențele la sesizarea unei persoane fizice sau juridice ori din oficiu. Astfel, legea dă posibilitatea persoanelor fizice sau juridice, victime ale discriminării, de a sesiza Consiliul, fără a le obliga să parcurgă procedura administrativ-jurisdicțională, ca procedură prealabilă sesizării instanței judecătorești.

Cea de-a doua modalitate de declanșare a jurisdicției speciale administrative o constituie **sesizarea din oficiu** a Consiliului și reprezintă expresia principiului oficialității în materie contravențională. În toate situațiile în care organele competente constată în mod direct săvârșirea unor contravenții sau află despre acestea prin intermediul mijloacelor de informare în masă, respectivele organe se sesizează din oficiu.

Săvârșirea unei contravenții în domeniul reglementat de Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 dă naștere raportului juridic de drept substanțial care, în conținutul său, cuprinde dreptul organului constator, Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, de a trage la răspundere contravențională pe făptuitor și obligația acestuia de a suporta sancțiunea contravențională.

Față de această modalitate de sesizare, Curtea reține că posibilitatea de a desfășura activitatea jurisdicțională din oficiu este întemeiată pe rolul activ pe care trebuie să îl îndeplinească Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate ale cărei obiective și sarcini au fost în mod exclusiv orientate către domeniul discriminării, rol exercitat în vederea aflării adevărului și prevenirii și combaterii **tuturor** actelor de discriminare, așa cum Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, prin însuși titlu, își propune ca finalitate.

Pe de altă parte, Curtea constată că, deși activitatea jurisdicțională se declanșează și din oficiu, desfășurarea ulterioară a acesteia este lăsată la dispoziția persoanei vătămate, care poate să își însușească sau nu sesizarea Consiliului în privința actelor sau faptelor de discriminare de care este în mod direct afectată. Astfel, ca urmare a autosesizării Consiliului, acesta va dispune măsurile specifice constatării

existenței discriminării, cu citarea obligatorie a părților și acordarea dreptului la apărare. În situația în care victima discriminării înțelege să se opună constatării și sancționării, speța respectivă se soluționează prin procedura reglementată de art. 19 alin. (1) lit. b) din ordonanță, respectiv prin mediere.

În ceea ce privește **caracterul facultativ** al jurisdicției administrative speciale, Curtea reține că acesta se manifestă prin posibilitatea persoanei vătămate de a opta între a-și valorifica dreptul pe calea administrativ-jurisdicțională și formularea unei acțiuni direct în fața instanței judecătorești, în temeiul dreptului comun. În aplicarea acestor considerații cu valoare de principiu, dispozițiile art. 20 alin. (1) din ordonanța criticată prevăd că „*persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei*”. Or, Curtea nu poate reține caracterul obligatoriu al acestei jurisdicții, întrucât legea nu prevede în sarcina persoanei vătămate obligația de a urma o procedură administrativ-jurisdicțională prealabilă sesizării instanței de judecată, ci numai posibilitatea de a opta între cele două căi de valorificare a dreptului. Dacă în ipoteza prevăzută de art. 20 din ordonanța criticată, persoana vătămată și-a manifestat expres opțiunea pentru declanșarea procedurii administrativ-jurisdicționale, și în situația în care Consiliul se sesizează din oficiu, potrivit art. 21 din ordonanță, victima discriminării își prezervă dreptul de opțiune, nefiind obligată să parcurgă procedura administrativ-jurisdicțională deja inițiată.

Astfel, caracterul facultativ al jurisdicției administrative speciale ar fi venit în contradicție cu caracterul obligatoriu al unei asemenea proceduri, în ipoteza în care s-ar fi constatat că legea prevedea parcurgerea obligatorie a acesteia anterior procedurii judecătorești, iar nu cu sesizarea din oficiu a instanței administrativ-jurisdicționale. Prin urmare, Curtea constată că nu există nicio neconcordanță între procedura reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 și dispozițiile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (4), invocate de autorul excepției în susținerile criticilor sale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor capitolului II „Dispoziții speciale” secțiunea a VI-a „Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării” (art. 16—25) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alro” — S.A. din Slatina în Dosarul nr. 5.512/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 octombrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.100

din 16 octombrie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și d), art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L. în Dosarul nr. 8.084/197/2007 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.057D/2008, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și d), art. 11 și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, excepție ridicată de Societatea Comercială „Duși & Mar” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.012/55/R/2007 al Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere asemănarea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.057D/2008 la Dosarul nr. 812D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Se arată că, prin numeroase decizii, Curtea s-a mai pronunțat în sensul constituționalității textelor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 10 octombrie 2007 și 3 aprilie 2008, pronunțate în dosarele nr. 8.084/197/2007 și nr. 7.012/55/R/2007, **Judecătoria Brașov și Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și d), art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L. și Societatea Comercială „Duși & Mar” — S.R.L. în cauze ce au ca obiect

judecarea plângerii contravenționale formulate de autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, pe de o parte, că dispozițiile art. 10 lit. b) și d), precum și ale art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 contravin prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) și art. 136 alin. (5) din Constituție, întrucât nivelul ridicat al amenzii echivalează practic cu o confiscare a profitului, provocând, în cele din urmă, falimentul operatorului economic astfel sancționat. Pe de altă parte, se arată că dispozițiile art. 14 din ordonanța de urgență criticată încalcă prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, deoarece suspendarea activității operatorului economic pe o perioadă de 3 luni determină oprirea activității comerciale, concedierea salariaților și restrângerea libertății comerțului.

Judecătoria Brașov și Tribunalul Arad — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția este neîntemeiată. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată că textul de lege este conform regulilor constituționale care stabilesc că accesul liber al persoanei la exercitarea unei activități economice bazate pe libera inițiativă se realizează în condițiile legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 10 lit. b) și d), art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 10: „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...]*

b) neîndeplinirea obligației operatorilor economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția

prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative. [...]

d) nepredarea bonului fiscal clientului de către operatorul aparatului de marcat electronic fiscal [...].”;

— Art. 11: „(1) Amenzile pentru contravențiile prevăzute la art. 10 se aplică operatorilor economici, cu excepția celor prevăzute la art. 10 lit. d), astfel:

a) faptele prevăzute la art. 10 lit. c), e), f), g) și o) se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 4.000 lei;

b) faptele prevăzute la art. 10 lit. a), b), h¹), i), j), l) și m) se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 40.000 lei;

c) faptele prevăzute la art. 10 lit. h), k) și n) se sancționează cu amendă de la 40.000 lei la 100.000 lei.

(2) Contravențiile prevăzute la art. 10 lit. d), aplicabile persoanelor fizice, se sancționează cu amendă de la 800 lei la 4.000 lei.

(3) Sumele găsite la punctele de vânzare a bunurilor sau de prestare a serviciilor aparținând operatorilor economici prevăzuți la art. 1 alin. (1), care nu pot fi justificate prin datele înscrise în documentele emise cu aparate de marcat electronice fiscale, în registrul special, menționat la art. 1 alin. (4), ori prin facturi fiscale, după caz, sunt considerate fără proveniență și se confiscă, făcându-se venit la bugetul de stat. De asemenea, se confiscă sumele încasate din livrarea de bunuri ori prestarea de servicii după suspendarea activității operatorilor economici, potrivit art. 14.”;

— Art. 14: „(1) Neîndeplinirea obligației operatorilor economici prevăzuți la art. 1 de a se dota cu aparate de marcat electronice fiscale la termenele prevăzute la art. 6 atrage și suspendarea activității unității până la momentul înlăturării cauzelor care au generat aceasta.

(2) Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind economia României și ale art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată următoarele:

În legătură cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, Curtea s-a mai pronunțat prin prisma aceluiași critici de neconstituționalitate ca și cele formulate în prezentul dosar și prin raportare la aceleași texte din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 83 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 27 februarie 2008, precum și prin alte decizii, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 și ale art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, ca neîntemeiată.

Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 față de prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului și, respectiv, inviolabilitatea proprietății private, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Prin Decizia nr. 39 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 5 februarie 2007, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, a statuat că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece stabilește doar caracterul de contravenție al unor fapte privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, ceea ce reflectă opțiunea legiuitorului în materie și concretizarea preocupării statului ca prin mijloace specifice să preîntâmpine fapte de natură a avea impact negativ asupra economiei naționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței, atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) și d), art. 11 și art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Taxtomato Pres” — S.R.L. și Societatea Comercială „Duși & Mar” — S.R.L. în dosarele nr. 8.084/197/2007 și nr. 7.012/55/R/2007 ale Judecătoriei Brașov și Tribunalului Arad — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 octombrie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea unor acte normative privind protecția consumatorilor

În Scrisoarea Comisiei Europene din 18 ianuarie 2008 cu privire la transpunerea Directivei 1999/44/CE privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L171 din 7 iulie 1999, paginile 12—16, au fost semnalate anumite dispoziții ale directivei pentru care nu s-au identificat măsuri de transpunere în Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, republicată.

Analizând observațiile Comisiei Europene, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor, în colaborare cu Departamentul pentru Afaceri Europene, a constatat că unele prevederi ale Directivei 1999/44/CE privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe fie nu au fost transpuse, fie au fost transpuse parțial.

Prin Scrisoarea Comisiei Europene SANCO/B2/ADG/ew D(2008)220354 din 19 septembrie 2008 se semnalează două probleme legate de transpunerea în legislația națională a Directivei 97/7/CE privind protecția consumatorilor cu privire la contractele la distanță — respectiv a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. (c) și art. 5 alin. (1) din directivă. În urma examinării măsurilor naționale de transpunere se modifică art. 3 alin. (1) lit. c) și art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță, republicată. De asemenea, s-a constatat că actul nu prevede sancțiuni pentru art. 3 (informații prealabile) și art. 4 (confirmarea scrisă a informațiilor), rezultând necesitatea modificării art. 17. Având în vedere că Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor interzice practicile comerciale și este direct aplicabilă în cazul vânzării la distanță, este necesară o mențiune specială în cadrul art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 130/2000, republicată.

De asemenea, analizarea legislației naționale în acest domeniu a relevat necesitatea modificării și abrogării unor prevederi care fac referire la garanții din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere demararea de către Comisie a unei examinări a măsurilor naționale de transpunere a directivelor sus-menționate, se impune adoptarea unor măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență pentru reglementarea situației.

În temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:

„f) *reparare* — în caz de lipsă de conformitate, aducerea unui produs la conformitate cu contractul de vânzare-cumpărare;”.

2. La articolul 2, după litera f) se introduc două noi litere, literele g) și h), cu următorul cuprins:

„g) *viciu ascuns* — deficiența calitativă a unui produs livrat sau a unui serviciu prestat care nu a fost cunoscută și nici nu putea fi cunoscută de către consumator prin mijloacele obișnuite de verificare;

h) *durata medie de utilizare* — intervalul de timp, stabilit în documente tehnice normative sau declarat de către producător ori convenit între părți, în cadrul căruia produsele de folosință îndelungată trebuie să își mențină caracteristicile funcționale, dacă au fost respectate condițiile de transport, manipulare, depozitare și exploatare.”

3. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — În cazul lipsei conformității, consumatorul are dreptul de a solicita vânzătorului să i se aducă produsul la conformitate, fără plată, prin reparare sau înlocuire, conform art. 11, sau să beneficieze de reducerea corespunzătoare a prețului ori de rezoluțiunea contractului privind acest produs, în condițiile art. 13 și 14.”

4. La articolul 11, alineatele (1), (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) În cazul lipsei conformității, consumatorul are dreptul de a solicita vânzătorului în primul rând repararea produsului sau are dreptul de a solicita înlocuirea produsului, în

fiecare caz fără plată, cu excepția situației în care măsura este imposibilă sau disproporționată.

.....
(3) O măsură reparatorie va fi considerată ca imposibilă dacă vânzătorul nu poate asigura produse identice pentru înlocuire sau piese de schimb pentru reparare, inclusiv ca urmare a lipsei utilajelor sau a tehnologiei aferente.

(4) Orice reparare sau înlocuire a produselor va fi făcută în cadrul unei perioade rezonabile de timp, stabilită de comun acord, în scris, între vânzător și consumator, și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, luându-se în considerare natura produselor și scopul pentru care acesta a solicitat produsele. Perioada de timp stabilită nu poate depăși 15 zile calendaristice de la data la care cumpărătorul a adus la cunoștință vânzătorului lipsa de conformitate a produsului.”

5. La articolul 11, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazul reparării produsului, în acesta vor fi montate numai piese noi.”

6. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — Noțiunea *fără plată*, prevăzută la art. 10 și 11, se referă la toate costurile necesare aducerii produselor la conformitate, inclusiv costurile poștale, de transport, manipulare, diagnosticare, expertizare, demontare, montare, manoperă, materiale utilizate și ambalare.”

7. După articolul 16 se introduc două noi articole, articolele 16¹ și 16², cu următorul cuprins:

„Art. 16¹. — După expirarea termenului prevăzut la art. 16, consumatorii pot pretinde remedierea sau înlocuirea produselor care nu pot fi folosite în scopul pentru care au fost realizate ca urmare a unor vicii ascunse apărute în cadrul duratei medii de utilizare, în condițiile legii.

Art. 16². — Pentru produsele a căror durată medie de utilizare este mai mică de 2 ani, termenul prevăzut la art. 16 se reduce la această durată.”

8. La articolul 20, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Garanția trebuie să precizeze elementele de identificare a produsului, termenul de garanție, durata medie de utilizare, modalitățile de asigurare a garanției — întreținere, reparare, înlocuire și termenul de realizare a acestora, inclusiv denumirea și adresa vânzătorului și ale unității specializate de service.”

9. La articolul 23 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) nerespectarea prevederilor art. 9, 11 și 19, cu amendă de la 5.000 lei la 25.000 lei.”

10. Articolul 26 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor va propune Guvernului spre aprobare, prin hotărâre, norme metodologice de aplicare a prezentei legi, pe grupe de produse.”

Art. II. — Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Statul, prin mijloacele prevăzute de lege, protejează cetățenii în calitatea lor de consumatori, asigurând cadrul necesar accesului neîngrădit la produse și servicii, informării lor complete despre caracteristicile esențiale ale acestora, apărării și asigurării drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice împotriva unor practici incorecte, participării acestora la fundamentarea și luarea deciziilor ce îi interesează în calitate de consumatori.”

2. La articolul 2, punctul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„18. termen de valabilitate/data de minimă durabilitate pentru produsele nealimentare — limita de timp/data stabilită de producător până la care un produs își păstrează caracteristicile specifice inițiale, dacă au fost respectate condițiile de transport, manipulare, depozitare și păstrare;”

3. La articolul 2, după punctul 18 se introduce un nou punct, punctul 18¹, cu următorul cuprins:

„18¹. data-limită de consum pentru produsele alimentare — limita de timp/data stabilită de producător până la care produsele care din punct de vedere microbiologic au un grad ridicat de perisabilitate și sunt susceptibile ca după un timp scurt să prezinte un pericol imediat pentru sănătatea consumatorilor își păstrează caracteristicile specifice, dacă au fost respectate condițiile de transport, manipulare, depozitare și păstrare;”

4. La articolul 2, după punctul 23 se introduc șapte noi puncte, punctele 24—30, cu următorul cuprins:

„24. costul total al creditului pentru consumator — toate costurile, inclusiv dobânda, comisioanele, taxele și orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătură cu contractul de credit și care sunt cunoscute de către creditor, cu excepția taxelor notariale; costurile pentru serviciile accesorii aferente contractului de credit, în special primele de asigurare, sunt incluse, de asemenea, în cazul în care obținerea creditului sau obținerea acestuia potrivit clauzelor și condițiilor prezentate este condiționată de încheierea unui contract de servicii;

25. valoarea totală plătită de consumator — suma dintre valoarea totală a creditului și costul total al creditului pentru consumator;

26. valoarea totală a creditului — plafonul sau sumele totale puse la dispoziție în baza unui contract de credit;

27. imobil — construcția și/sau terenul pe care se află sau urmează să se ridice o construcție, care fac obiectul unui contract de vânzare-cumpărare;

28. intermediere imobiliară — activitate de mijlocire a tranzacțiilor de vânzare-cumpărare sau de închiriere a imobilelor;

29. servicii imobiliare — una sau mai multe dintre următoarele activități:

— promovarea în vederea vânzării, cumpărării sau închirierii de imobile;

— consultanță în vederea vânzării, cumpărării sau închirierii de imobile;

— intermedierea imobiliară;

— administrarea imobilelor;

30. agenție imobiliară — operator economic, furnizor de servicii imobiliare, care acționează în numele și în interesul unor terți.”

5. Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Produsele se comercializează numai în cadrul termenului de valabilitate/datei de minimă durabilitate pentru produsele nealimentare sau al datei-limită de consum pentru produsele alimentare/datei durabilității minime stabilite de producător.

(2) Se interzice modificarea termenului de valabilitate/datei de minimă durabilitate sau a datei-limită de consum/datei durabilității minime înscrise pe produs, pe etichetă, pe ambalaj sau, după caz, în documentele însoțitoare.”

6. La articolul 7 litera a), liniuța a 4-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„— să oprească livrările, respectiv să retragă de pe piață și/sau de la consumatori produsele la care organele abilitate ori specialiștii proprii au constatat neîndeplinirea caracteristicilor prescrise, declarate sau care ar putea afecta viața, sănătatea, securitatea ori interesul economic al consumatorilor, dacă această măsură constituie singurul mijloc prin care se pot elimina neconformitățile respective;”

7. La articolul 7 litera a), după liniuța a 5-a se introduce o nouă liniuță, liniuța a 6-a, cu următorul cuprins:

„— să folosească în activitatea de producție și depozitare spații corespunzătoare.”

8. La articolul 7 litera c), liniuța a 4-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„— să asigure, la prestarea serviciilor nealimentare, condiții igienice, condițiile stabilite de producător, de actele normative în vigoare, precum și cele specifice desfășurării activității;”

9. După articolul 9 se introduc unsprezece noi articole, articolele 91—91¹, cu următorul cuprins:

„Art. 91. — (1) În cazul serviciilor financiare, consumatorul are dreptul de a fi informat în mod corect, încă din faza precontractuală, asupra tuturor condițiilor contractuale.

(2) La solicitarea unei oferte de credit, furnizorul de servicii financiare are obligația de a oferi gratuit consumatorului, pe hârtie sau pe alt suport durabil, un grafic de rambursare ori alt document care să menționeze costurile totale ce vor fi suportate de consumator și un exemplar al proiectului contractului de credit.

Art. 92. — (1) Orice formă de publicitate referitoare la contractele de credit care indică o rată a dobânzii sau orice alte cifre referitoare la costul creditului pentru consumator va cuprinde următoarele informații standard, prin intermediul unui exemplu reprezentativ:

a) rata dobânzii aferente creditului, fixă și/sau variabilă, împreună cu informații privind orice costuri incluse în costul total al creditului pentru consumator;

b) valoarea totală a creditului;

c) dobânda anuală efectivă, conform prevederilor legale specifice;

d) durata contractului de credit;

e) valoarea totală plătită de consumator.

(2) În orice formă de publicitate, informațiile referitoare la costuri vor fi scrise vizibil și ușor de citit, în același câmp vizual și cu caractere de aceeași mărime.

(3) În cazurile în care, pentru acordarea creditului, consumatorul este obligat să încheie un contract de asigurare, se va menționa acest lucru în publicitate.

Art. 9³. — În cadrul contractelor încheiate cu consumatorii, furnizorii de servicii financiare sunt obligați să respecte următoarele reguli:

a) contractele vor fi redactate în scris, vizibil și ușor de citit, cu o mărime a fontului utilizat de minimum 10, pe hârtie sau pe alt suport durabil, în cel puțin două exemplare, fiind remis câte un exemplar original fiecărei părți. Culoarea de fond a hârtiei pe care este redactat contractul trebuie să fie în contrast cu cea a fontului utilizat;

b) dobânzile, precum și toate comisioanele, taxele, tarifele, spezele bancare sau orice alte costuri aferente acordării și derulării contractului, respectiv aferente unor servicii în privința cărora consumatorul nu dispune de libertate de alegere vor fi menționate în contract, fără a se face trimiteri la condiții generale de afaceri ale furnizorului de servicii financiare, lista de tarife și comisioane sau orice alt înscris;

c) în situațiile în care există drept de rambursare anticipată, comisionul de rambursare anticipată a creditului se determină în strânsă legătură cu pierderile creditorului aferente rambursării anticipate și nu trebuie să constituie un obstacol disproporționat în exercitarea dreptului consumatorului de a rambursa anticipat creditul;

d) în contractul de credit/depozit se vor menționa și costurile de administrare, de retragere numerar și/sau de depunere numerar aferente contului curent, care cad în sarcina consumatorului, dacă furnizorul de servicii financiare percepe astfel de comisioane. Costurilor aferente contului curent menționate mai sus nu le sunt aplicabile prevederile lit. e);

e) fără a prejudicia prevederile privind modificarea dobânzii, pe parcursul derulării contractului:

1. se interzice majorarea comisioanelor, taxelor, tarifelor, spezelor bancare sau a oricărui altor costuri menționate în contract;

2. se interzice introducerea și perceperea de noi taxe, comisioane, tarife, speze bancare sau orice alte costuri care nu au fost menționate în contract;

f) în contract se va menționa tipul de dobândă, variabilă și/sau fixă, iar dacă dobânda este fixă numai pentru o anumită perioadă, aceasta va fi precizată cu exactitate;

g) în contractele de credit cu dobândă variabilă se vor aplica următoarele reguli:

1. variația ratei dobânzii trebuie să fie independentă de voința furnizorului de servicii financiare, raportată la fluctuațiile unor indici de referință verificabili, menționați în contract, sau la modificările legislative care impun acest lucru;

2. dobânda poate varia în funcție de dobânda de referință a furnizorului de servicii financiare, cu condiția ca aceasta să fie unică pentru toate produsele financiare destinate persoanelor fizice ale operatorului economic respectiv și să nu fie majorată peste un anumit nivel, stabilit prin contract;

3. formula după care se calculează variația dobânzii trebuie indicată în mod expres în contract, cu precizarea periodicității și/sau a condițiilor în care survine modificarea ratei dobânzii, atât în sensul majorării, cât și în cel al reducerii acesteia;

h) sunt interzise clauzele contractuale care dau dreptul furnizorului de servicii financiare să modifice unilateral clauzele

contractuale fără încheierea unui act adițional, acceptat de consumator;

i) orice notificare cu privire la modificarea conținutului clauzelor contractuale referitoare la costuri va fi transmisă consumatorilor cu cel puțin 30 de zile înainte de intrarea acesteia în vigoare. Consumatorul are la dispoziție un termen de 15 zile de la primirea notificării pentru a comunica opțiunea sa de acceptare sau de neacceptare a noilor condiții. Neprimirea unui răspuns din partea consumatorului în termenul menționat anterior nu este considerată acceptare tacită;

j) pentru orice modificare a nivelului costurilor creditului, conform condițiilor contractuale, furnizorul de servicii financiare este obligat să notifice consumatorul, în funcție de opțiunea scrisă a acestuia, exprimată în contract, prin una sau mai multe metode: scrisoare recomandată, e-mail, sms, și va pune la dispoziția acestuia un nou grafic de rambursare;

k) furnizorul de servicii financiare va lua toate măsurile necesare pentru a efectua repararea în termen de maximum 15 zile a eventualelor prejudicii cauzate consumatorului prin nerespectarea obligațiilor asumate prin contract și va face dovada demersurilor întreprinse în acest sens;

l) contractul de credit va conține obligatoriu o prevedere prin care consumatorul să fie atenționat despre raportarea la Biroul de Credit, Centrala Riscurilor Bancare și/sau la alte structuri asemănătoare existente, în cazul în care acesta întârzie cu achitarea ratelor scadente, dacă există această obligație de raportare;

m) la încetarea contractului, inclusiv prin ajungere la termen, reziliere sau denunțare unilaterală din partea consumatorului, furnizorul de servicii financiare va oferi gratuit consumatorului un document care să ateste faptul că au fost stinse toate obligațiile dintre părți. Totodată, se vor închide și conturile aferente serviciului financiar de bază furnizat, fără a fi necesară depunerea unei alte cereri de către consumator și fără plata unor costuri suplimentare. Contul nu va fi închis în situația în care acesta este poprit sau indisponibilizat, conform legii, pentru îndeplinirea de către consumator a unor obligații asumate față de furnizorul de servicii financiare însuși sau față de terți.

Art. 9⁴. — În cazul serviciilor de intermediere imobiliară, consumatorul va fi informat în scris, corect, complet și precis, încă din faza precontractuală, cu privire la:

a) prețurile practice în piață pentru tipul de imobil ce urmează a face obiectul intermedierei imobiliare, conform informațiilor existente în baza de date a agenției imobiliare;

b) deficiențe și alte inconveniente cunoscute de agenția imobiliară sau pe care în mod rezonabil putea să le cunoască, incluzând surse de zgomot, umezeală, poluare, miros, pericol de inundații sau surpări, organizarea în apropiere a unor manifestări populare periodice, istoricul terenului sau al clădirii, posibile dezavantaje ale vecinătăților;

c) nivelul comisionului practicat de agenția imobiliară;

d) situația juridică a imobilului;

e) nivelul estimativ al costurilor ce urmează să fie suportate de consumator, pentru obținerea documentelor și întocmirea actelor necesare încheierii contractului.

Art. 9⁵. — Contractul de intermediere imobiliară va cuprinde cel puțin următoarele elemente:

a) datele de identificare a părților;

b) obiectul contractului/natura serviciului prestat;

c) prețul solicitat de proprietar/pe care este dispus să îl plătească cumpărătorul;

d) termenul de valabilitate al contractului;

e) condițiile în care contractul poate fi denunțat unilateral;

f) condițiile în care contractul poate fi reziliat;

g) nivelul maxim al comisionului datorat de consumator agenției imobiliare pentru contractul ce urmează să se încheie;

h) clauza de exclusivitate, în cazul în care aceasta a fost acceptată de părți;

i) precizarea situațiilor în care consumatorul datorează comision agenției imobiliare;

j) drepturile și obligațiile părților;

k) situațiile de forță majoră;

l) data încheierii contractului.

Art. 96. — Contractele de intermediere imobiliară în care consumatorul are calitatea de potențial cumpărător vor conține, în plus față de cele prevăzute la art. 94, următoarele elemente:

1. caracteristicile generale ale imobilului, care pot influența decizia de cumpărare, incluzând nivelul de finisare, dimensiuni, vechime și poziționarea față de punctele cardinale;

2. tarifele pentru serviciile prestate.

Art. 97. — O tranzacție imobiliară se consideră încheiată în momentul în care vânzătorul și cumpărătorul au semnat actul de vânzare-cumpărare.

Art. 98. — Contractul de intermediere imobiliară sau alte eventuale contracte accesorii încheiate între consumator și agenția imobiliară nu pot conține clauze penale care să oblige consumatorul care nu își îndeplinește angajamentele contractuale la plata unei sume mai mari decât onorariul pe care l-ar fi plătit în cazul încheierii tranzacției.

Art. 99. — Agenția imobiliară nu poate solicita din partea consumatorului plata comisionului în oricare dintre următoarele situații:

a) când între consumator și agenția imobiliară nu este încheiat un contract de intermediere;

b) când contractul de vânzare-cumpărare/închiriere nu s-a încheiat;

c) când contractul nu are stipulată clauza de exclusivitate, iar tranzacția s-a realizat fără participarea agenției imobiliare.

Art. 910. — Nu se permite plata în avans a comisionului, parțială sau totală, decât cu acordul scris al consumatorului și cu precizarea situațiilor în care agenția imobiliară este obligată să înapoieze consumatorului sumele primite în avans.

Art. 911. — În baza contractului de intermediere imobiliară dintre agenția imobiliară și cumpărător, agenția trebuie să asigure vizionarea imobilelor ce corespund preferințelor consumatorului, înainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare.”

10. La articolul 10, literele a), b), c), f) și h) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) libertatea de a lua decizia la achiziționarea de produse și servicii, fără a li se impune în contracte clauze abuzive sau care pot favoriza folosirea unor practici comerciale incorecte în vânzare, de natură a influența opțiunea acestora;

b) de a beneficia de o redactare clară și precisă a clauzelor contractuale, indicarea exactă a prețurilor și tarifelor și, după caz, a condițiilor de garanție;

c) de a fi exonerat de plata produselor și serviciilor care nu au fost solicitate, precum și de achitarea prețurilor, tarifelor, taxelor, comisioanelor, dobânzilor și penalităților care nu au fost stipulate inițial în contracte sau în alte documente aferente contractelor;

f) de a plăti, pentru produsele sau serviciile de care beneficiază, sume stabilite cu exactitate, în prealabil; majorarea prețului, tarifului, taxelor, comisioanelor, dobânzilor, penalităților și a altor eventuale costuri stabilite inițial este posibilă numai cu acordul scris al consumatorului;

h) de a fi notificat în scris cu privire la orice modificare ca urmare a prevederilor contractuale referitoare la valoarea dobânzilor, comisioanelor, penalităților sau oricărui altor costuri, cu cel puțin 30 de zile înainte de aplicarea noilor valori;”

11. La articolul 10, după litera h) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) de a fi notificat cu 30 de zile înainte de data la care contractul se prelungește în mod automat pentru o perioadă de timp determinată sau nedeterminată, în vederea formulării în scris de către consumator a unei opțiuni de prelungire a valabilității acestuia.”

12. Articolul 12 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 12. — (1) Consumatorii au dreptul de a pretinde vânzătorilor sau prestatorilor de servicii remedierea ori înlocuirea gratuită a produselor și serviciilor obținute, precum și despăgubiri pentru pierderile suferite ca urmare a deficiențelor constatate în cadrul termenului de garanție sau de valabilitate. După expirarea acestui termen, consumatorii pot pretinde remedierea sau înlocuirea produselor/serviciilor care nu pot fi folosite potrivit scopului pentru care au fost realizate, ca urmare a unor vicii ascunse apărute pe durata medie de utilizare a acestora.

(2) Vânzătorul sau prestatorul de servicii suportă toate cheltuielile legate de aceste deficiențe, situație care nu îl exonerează de răspundere pe producător în relația cu acesta.”

13. Articolul 13 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Remedierea deficiențelor apărute la produse sau servicii ori înlocuirea produselor care nu corespund în cadrul termenului de garanție sau de valabilitate și care nu sunt imputabile consumatorului se face în termen de maximum 15 zile din momentul când operatorul economic a luat la cunoștință de deficiențele respective.

(2) În cazul unor vicii ascunse, termenul maxim stabilit la alin. (1) curge de la data finalizării expertizei tehnice efectuate de un organism tehnic neutru.”

14. Articolul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — În cazul produselor și serviciilor alimentare, al produselor nealimentare pentru care producătorul stabilește termen de valabilitate/data de minimă durabilitate, care pot afecta viața sau sănătatea consumatorilor ori care prezintă abateri de la caracteristicile prescrise sau declarate, vânzătorul/prestatorul de servicii este obligat, la cererea consumatorului, să le înlocuiască de îndată, să le refacă sau să restituie contravaloarea acestora.”

15. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Refacerea serviciului sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, restituirea contravalorii serviciului prestat se face imediat după constatarea neîncadrării acestuia în condițiile prescrise sau declarate de prestatorul de servicii, dacă această situație nu este imputabilă consumatorului.

(2) Restituirea contravalorii serviciului se face la valoarea stabilită în contract.

(3) Operatorul economic are aceleași obligații pentru serviciul refăcut ca și pentru serviciul prestat inițial.

(4) Persoanele împuternicite conform art. 54 să constate contravențiile și să aplice sancțiunile prevăzute de prezenta ordonanță vor stabili odată cu sancțiunea și măsuri de remediere sau, dacă acest lucru nu este posibil, înlocuirea ori restituirea contravalorii serviciilor, după caz. “

16. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — În cadrul termenului de garanție, prestatorii de servicii asigură toate operațiunile necesare remedierii deficiențelor constatate la serviciile prestate sau înlocuirii produselor utilizate în cadrul serviciilor respective, inclusiv transportul, manipularea, diagnosticarea, expertizarea, demontarea, montarea și ambalarea acestora.”

17. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Informarea consumatorilor despre produsele și serviciile oferite se realizează, în mod obligatoriu, prin elemente de identificare și caracterizare ale acestora, care se înscriu în mod vizibil, lizibil, ușor de înțeles, într-o formă care să nu

permite ștergerea și să nu fie inscripționate în locuri obscure, să nu fie întrerupte prin desen sau imagini, după caz, pe produs, etichetă, ambalaj de vânzare sau în cartea tehnică, contract, instrucțiunile de folosire ori altele asemenea, ce însoțesc produsul sau serviciul, în funcție de natura acestuia.”

18. La articolul 20, alineatele (1), (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Producătorul trebuie să informeze despre denumirea produsului, denumirea și/sau marca producătorului, cantitatea și, după caz, termenul de valabilitate/data de minimă durabilitate sau data-limită de consum/data durabilității minimale, durata medie de utilizare, principalele caracteristici tehnice și calitative, compoziția, aditivii folosiți, despre eventualele riscuri previzibile, modul de utilizare, manipulare, transport, depozitare, conservare sau păstrare, despre contraindicații.

(2) Producătorii și importatorii din state care nu sunt membre ale Uniunii Europene au obligația să își precizeze adresa poștală a sediului social în elementele de identificare. Producătorii, ambalatorii sau distribuitorii din state membre ale Uniunii Europene au obligația să își precizeze adresa poștală a sediului social unde pot fi contactați.

(4) Vânzătorii și prestatorii de servicii trebuie să informeze consumatorii despre prețul final al produsului sau despre tariful serviciului prestat, pe care îl suportă consumatorul, care să cuprindă toate costurile, inclusiv taxa pe valoarea adăugată și toate costurile suplimentare, și să le ofere acestora toate informațiile și documentele tehnice, după caz, care trebuie să însoțească produsul sau serviciul.”

19. La articolul 20, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Fac excepție de la prevederile alin. (5) biletele de avion sau alte bilete de transport internațional, documentele elaborate în baza unor acorduri internaționale pe care România le-a acceptat și le-a semnat, precum și voucherele turistice internaționale.

(7) Operatorii economici de transport internațional care își desfășoară activitatea pe teritoriul României sunt obligați să ofere în scris consumatorilor, în completare la biletul de transport, indiferent de forma de prezentare a acestuia, informații în limba română referitoare la: itinerar, program, durată, distanță, locul alocat în mijlocul de transport, condițiile generale de transport, precum și orice alte informații utile pentru consumatori, referitoare la serviciul respectiv.”

20. La articolul 36, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) prevenirea practicilor comerciale incorecte și a publicității de natură a afecta drepturile și interesele legitime ale consumatorilor.”

21. La articolul 50 alineatul (1), literele a), c) și d) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) încălcarea dispozițiilor art. 4, art. 7 lit. a) a 2-a, a 3-a și a 5-a liniuță, lit. c) prima și a 2-a liniuță, cu amendă contravențională de la 3.000 lei la 30.000 lei;

c) încălcarea dispozițiilor art. 5, art. 7 lit. b) prima, a 2-a și a 5-a liniuță, lit. c) a 3-a și a 4-a liniuță, art. 9, art. 10 lit. a)—f), h) și i), art. 11 și art. 14, cu amendă contravențională de la 2.000 lei la 20.000 lei;

d) încălcarea dispozițiilor art. 13 alin. (1), art. 17—25 și art. 26 alin. (1) și (2), cu amendă contravențională de la 1.000 lei la 10.000 lei;”

22. La articolul 50 alineatul (1), după litera d) se introduc două noi litere, literele e) și f), cu următorul cuprins:

„e) încălcarea dispozițiilor art. 91, art. 92 și art. 93, cu amendă contravențională de la 5.000 lei la 50.000 lei;

f) încălcarea dispozițiilor art. 94—911, cu amendă contravențională de la 3.000 lei la 30.000 lei.”

23. La articolul 51, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Împiedicarea, sub orice formă, a organelor administrației publice însărcinate cu protecția consumatorilor de a exercita atribuțiile de serviciu referitoare la prevenirea și combaterea faptelor care pot afecta viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor ori interesele economice ale acestora constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 10.000 lei la 30.000 lei.”

24. La articolul 51, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Săvârșirea repetată a uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 50 se sancționează cu amendă contravențională de la 1.000 lei la 10.000 lei.

(7) Neaducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse în termenele și condițiile prevăzute în procesele-verbale de constatare a contravenției se sancționează cu amendă contravențională de la 2.000 lei la 20.000 lei.”

25. Articolul 53 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 53. — Contravenientul poate achita, în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute la art. 50 alin. (1) lit. a)—d), agentul constatatător făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.”

26. La articolul 55 punctul 1, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) au termenul de valabilitate/data de minimă durabilitate expirat/expirată sau data-limită de consum/data durabilității minimale depășită;”

27. La articolul 55 punctul 1, după litera c) se introduc opt noi litere, literele d)—k), cu următorul cuprins:

„d) nu respectă condițiile de depozitare, păstrare și expunere la comercializare sau la care s-a schimbat starea termică inițială fără ca operatorul economic să fie autorizat în acest sens;

e) prezintă semne organoleptice de alterare, modificări ale aspectului, culorii, consistenței, gustului, mirosului;

f) prezintă semne de infestare cu paraziți — ouă, larve, forme adulte, vii sau moarte —, precum și resturi ori semne ale activității acestora, cu excepția celor pentru care sunt prevăzute limite prin acte normative;

g) prezintă urme de contact cu rozătoare;

h) prezintă miros și gust străine de natura produsului;

i) prezintă miros și gust sau pete de mucegai, cu excepția mucegaiurilor selecționate, admise de procesul tehnologic;

j) conțin corpuri străine, cu excepția produselor pentru care sunt stabilite limite prin acte normative;

k) nu prezintă documente de proveniență, conform prevederilor legale în vigoare.”

28. La articolul 56 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) folosirea unor spații și condiții necorespunzătoare pentru producție, depozitare, comercializare sau prestare de servicii;”

29. La articolul 56 alineatul (2), după litera f) se introduc două noi litere, literele g) și h), cu următorul cuprins:

„g) comercializarea alimentelor care nu respectă condițiile prescrise sau declarate, produse nepericuloase, dar care afectează interesele economice ale consumatorilor;

h) comercializarea alimentelor la care s-a modificat data-limită de consum/termenul de valabilitate/data durabilității minimale.”

30. La articolul 56 alineatul (3), litera c) se abrogă.

31. La articolul 56 alineatul (4), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) recondiționarea și/sau comercializarea de alimente pentru care agenții constatatori au dispus oprirea definitivă de la comercializare și retragerea din consumul uman;”.

Art. III. — Legea nr. 289/2004 privind regimul juridic al contractelor de credit pentru consum destinate consumatorilor, persoane fizice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 23 aprilie 2008, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Înainte de încheierea contractului, creditorul are următoarele obligații:

a) să ofere gratuit consumatorului, pe hârtie sau pe alt suport durabil, un grafic de rambursare și un exemplar al proiectului contractului de credit, în momentul solicitării de către consumator a unei oferte de credit;

b) să prezinte consumatorului informațiile complete, corecte și precise privind contractul de credit avut în vedere;

c) să informeze consumatorul despre întreaga documentație de credit necesară acordării unui credit, documentație care trebuie să cuprindă cel puțin:

1. situațiile financiare curente ale solicitantului de credit și ale oricărui garant al acestuia, conform reglementărilor specifice;

2. o descriere a modalităților de garantare pentru plata integrală a datoriei și, după caz, o evaluare a bunurilor care fac obiectul garanției.”

2. La articolul 8, literele b) și c) vor avea următorul cuprins:

„b) valoarea dobânzii, cu precizarea tipului acesteia, fixă și/sau variabilă, iar în cazul în care dobânda este variabilă, variația acesteia trebuie să fie independentă de voința creditorului, raportată la fluctuațiile unor indici de referință verificabili, menționați în contract, sau la modificările legislative care impun acest lucru;

c) valoarea DAE, precum și indicarea condițiilor în care poate fi modificată DAE. În cazul în care valoarea DAE nu poate fi stabilită, consumatorul trebuie să fie informat, prin contractul scris, în ceea ce privește elementele prevăzute la art. 9 alin. (1).”

3. Articolul 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor va supraveghea și va controla activitățile creditorilor și intermediarilor de credite, potrivit competențelor stabilite prin actele normative în vigoare.”

4. La articolul 18 alineatul (1), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) nerespectarea dispozițiilor art. 5 și art. 15 alin. (3), cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei.”

5. La articolul 18, alineatul (2) se abrogă.

6. La articolul 18, alineatele (3) și (5) vor avea următorul cuprins:

„(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.

.....
(5) Sancțiunile contravenționale principale, precum și actele cu caracter administrativ emise în temeiul prezentei legi se pot contesta la instanțele competente.”

7. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Prevederile prezentei legi se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, ale Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate

între comercianți și consumatori, republicată, ale Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, ale Codului penal, ale Codului comercial, precum și ale Codului civil, în măsura în care prezenta lege nu conține dispoziții contrare.”

8. La articolul 23, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — (1) În aplicarea dispozițiilor prezentei legi, Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor poate emite norme metodologice sau instrucțiuni cu caracter normativ, care se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Art. IV. — Legea nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 14 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, după litera g) se introduc trei noi litere, literele h), i) și j), cu următorul cuprins:

„h) *costul total al creditului pentru consumator* — toate costurile, inclusiv dobânda, comisioanele, taxele și orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătură cu contractul de credit și care sunt cunoscute de către creditor, cu excepția taxelor notariale; costurile pentru serviciile accesorii aferente contractului de credit, în special primele de asigurare, sunt incluse, de asemenea, în cazul în care obținerea creditului sau obținerea acestuia potrivit clauzelor și condițiilor prezentate este condiționată de încheierea unui contract de servicii;

i) *valoarea totală plătită de consumator* — suma dintre valoarea totală a creditului și costul total al creditului pentru consumator;

j) *valoarea totală a creditului* — plafonul sau sumele totale puse la dispoziție în baza unui contract de credit.”

2. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — La solicitarea unei oferte de credit, instituția autorizată are obligația de a oferi gratuit consumatorului, pe hârtie sau pe alt suport durabil, un grafic de rambursare și un exemplar al proiectului contractului de credit.”

3. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Contractul de credit ipotecar va cuprinde obligatoriu și următoarele informații referitoare la costurile suportate de consumator:

a) valoarea totală a creditului;

b) rata dobânzii aferente creditului, fixă și/sau variabilă, împreună cu informații privind orice costuri incluse în costul total al creditului pentru consumator;

c) costul total al creditului;

d) durata contractului de credit;

e) valoarea totală plătită de consumator;

f) costurile aferente contractului de asigurare, în cazurile în care, pentru acordarea creditului, consumatorul este obligat să încheie un contract de asigurare.

(2) Contractul de credit ipotecar pentru investiții imobiliare nu va putea fi modificat decât în scris de către părți, prin încheierea de acte adiționale.”

4. La articolul 14, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) variația ratei dobânzii trebuie să fie independentă de voința creditorului ipotecar, raportată la fluctuațiile unor indici de referință verificabili, menționați în contract, sau la modificările legislative care impun acest lucru;”.

5. La articolul 14, litera c) se abrogă.

6. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — În sarcina împrumutatului vor fi puse numai cheltuielile aferente întocmirii documentației de credit și constituirii ipotecii și garanțiilor aferente. Creditorul ipotecar are obligația de a insera în conținutul contractului de credit clauze

prin care să aducă la cunoștința împrumutatului toate garanțiile pe care înțelege să le încheie în numele și pe seama împrumutatului, precum și condițiile de angajare a acestora.”

7. După articolul 33 se introduce un nou articol, articolul 33¹, cu următorul cuprins:

„Art. 33¹. — (1) Nerespectarea dispozițiilor art. 8, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19 și 26 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 50.000 lei.

(2) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la alin. (1) se fac de către reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor.”

8. Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — Prevederile prezentei legi se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, ale Ordonanței Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, republicată, ale Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, ale Codului penal, ale Codului comercial, precum și ale Codului civil, în măsura în care prezenta lege nu conține dispoziții contrare.”

Art. V. — Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 7 martie 2008, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 alineatul (1), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) prețul bunurilor sau tarifele serviciilor, cu toate taxele incluse;”

2. La articolul 4 alineatul (1), partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Consumatorul trebuie să primească, în scris sau pe un alt suport durabil la dispoziția sa și la care are acces, în timp util, în perioada executării contractului și până cel mai târziu în momentul livrării, următoarele:”

3. La articolul 4 alineatul (1), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) în cazul bunurilor care nu sunt destinate livrării către terți, confirmarea informațiilor prevăzute la art. 3 alin. (1), dacă

acestea nu au fost transmise, în condițiile prevăzute la alin. (1), înainte de încheierea contractului;”

4. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Constituie contravenție încălcarea prevederilor art. 3, 4, 8 și 11 și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 4.000 lei.”

5. Articolul 23 va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Prevederile privind comercializarea produselor și a serviciilor în condițiile prezentei ordonanțe se completează cu prevederile Legii nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor, precum și cu dispozițiile naționale care transpun reglementări europene cu privire la anumite aspecte ale furnizării de bunuri și servicii, care se aplică cu prioritate, în măsura în care prezenta ordonanță nu cuprinde dispoziții contrare.”

Art. VI. — Următoarele acte normative se vor republica, după aprobarea prin lege a prezentei ordonanțe de urgență, dându-se textelor o nouă numerotare:

a) Legea nr. 449/2003 privind vânzarea produselor și garanțiile asociate acestora, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 6 mai 2008, cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență;

b) Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență;

c) Legea nr. 289/2004 privind regimul juridic al contractelor de credit pentru consum destinate consumatorilor, persoane fizice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 319 din 23 aprilie 2008, cu modificările aduse prin prezenta ordonanță de urgență;

d) Legea nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 14 decembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență;

e) Ordonanța Guvernului nr. 130/2000 privind protecția consumatorilor la încheierea și executarea contractelor la distanță, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 7 martie 2008, cu modificările aduse prin prezenta ordonanță de urgență.

Art. VII. — Prezenta ordonanță de urgență va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul pentru întreprinderi mici și mijlocii, comerț,
turism și profesii liberale,

Lucia Nora Morariu,
secretar de stat

Președintele Autorității Naționale
pentru Protecția Consumatorilor,

Dan Vlaicu

Departamentul pentru Afaceri Europene,

Aurel Ciobanu-Dordea,
secretar de stat

Governatorul Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind recunoaşterea Asociaţiei
„Habitat for Humanity România” ca fiind de utilitate publică

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată, şi al art. 39 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociaţii şi fundaţii, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 246/2005,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaşte Asociaţia „Habitat for Humanity România”, persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, cu sediul în localitatea Beiuş, Aleea Moţilor bl. AN 6, ap. 8, cod poştal 3600, judeţul Bihor, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice
şi locuinţelor,
László Borbély
p. Ministrul economiei şi finanţelor,
Cătălin Doica,
secretar de stat

Bucureşti, 12 noiembrie 2008.
Nr. 1.459.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind implementarea domeniului de internet gov.ro la nivelul administraţiei publice

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre stabileşte condiţiile generale referitoare la implementarea domeniului de internet gov.ro la nivelul administraţiei publice şi se aplică tuturor autorităţilor administraţiei publice centrale, serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor şi ale altor organe de specialitate ale administraţiei publice centrale, precum şi instituţiilor prefectului.

(2) Termenul de implementare a domeniului de internet gov.ro este de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

(3) Autorităţile publice prevăzute la alin. (1) au obligaţia de a dispune măsurile necesare pentru implementarea domeniului de internet gov.ro în termenul de 6 luni prevăzut la alin. (2).

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, termenii şi expresiile de mai jos au următoarele semnificaţii:

a) *domeniul de internet gov.ro* — domeniul oficial de internet al Guvernului României;

b) *autoritate responsabilă de domeniu* — Cancelaria Primului-Ministru, prin structura specializată;

c) *nume de domeniu* — domeniul de internet înregistrat direct pe serverele de domeniu de prim-nivel;

d) *domeniu de prim-nivel.ro* — domeniul naţional de nivel superior al României în internet;

e) *nume de subdomeniu* — numele de domeniu înregistrat sub numele de domeniu de nivel secundar gov.ro;

f) *registru gov.ro* — registrul pentru nume de subdomenii internet cu terminaţia gov.ro;

g) *cerere de înregistrare* — solicitarea de înregistrare a unui nume de subdomeniu;

h) *convenţia numelor de subdomeniu* — condiţiile ce trebuie respectate la alegerea unui nume de subdomeniu;

i) *DNS (Domain Name System — Sistem de nume de domenii)* — setul de directoare organizate ierarhic, care oferă informaţii privind numele şi adresele diverselor resurse de internet (site-uri web, servere de poştă electronică, servere de nume) ce sunt accesibile publicului prin intermediul internetului;

j) *adresă IP (Internet Protocol)* — adresa numerică utilizată de echipamentele conectate la internet pentru a comunica reciproc prin intermediul protocolului TCP/IP, conectând mai multe reţele fizice într-o singură reţea logică;

k) *Protocol TCP/IP (Transmission Control Protocol / Internet Protocol)* — protocolul de comunicaţii folosit în internet, cu ajutorul căruia calculatoarele sau alte tipuri de echipamente pot comunica între ele.

Art. 3. — (1) Autoritățile administrației publice vor înainta autorității responsabile de domeniu o cerere de înregistrare a unui nume de subdomeniu, în format electronic și pe suport hârtie, în vederea începerii procedurii de înregistrare.

(2) Forma și conținutul acestei cereri sunt prevăzute în anexa nr. 1*).

Art. 4. — (1) Decizia de înregistrare se eliberează numai în condițiile în care instituția solicitantă îndeplinește cumulativ criteriile de eligibilitate.

(2) Criteriile de eligibilitate și Ghidul de înregistrare a numelor de subdomenii gov.ro se stabilesc de autoritate și se afișează pe pagina de internet a Guvernului României în termen de 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentei hotărâri.

(3) În cazul în care criteriile de eligibilitate sunt îndeplinite, autoritatea responsabilă de domeniu eliberează, în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, decizia de înregistrare a numelui de subdomeniu solicitat.

Art. 5. — (1) În cazul eliberării deciziei de înregistrare, autoritatea responsabilă de domeniu are obligația de a înscrie în registrul gov.ro mențiunea privind înregistrarea autorității publice.

(2) Forma și conținutul deciziei de acordare/înregistrare sunt prevăzute în anexa nr. 2*).

Art. 6. — (1) Autoritatea responsabilă de domeniu poate dispune respingerea înregistrării unui nume de subdomeniu în cazurile în care cererea de înregistrare este incompletă și nu respectă convenția numelor de subdomeniu.

(2) În cazul respingerii cererii de înregistrare, autoritatea responsabilă de domeniu comunică instituției solicitante motivele respingerii, în termen de 30 de zile.

Art. 7. — Autoritatea responsabilă de domeniu poate dispune, după caz, suspendarea sau retragerea unui nume de subdomeniu.

Art. 8. — (1) Suspendarea numelui de subdomeniu se realizează în următoarele situații:

a) când este administrat într-un mod ce dăunează funcționării DNS-ului;

b) când datele pe baza cărora a fost înregistrat s-au modificat, iar acestea nu au fost comunicate în timp util autorității;

c) când autoritatea responsabilă de domeniu constată o administrare necorespunzătoare;

d) când utilizarea unui anumit nume de subdomeniu creează confuzie printre alți utilizatori de internet;

e) când este folosit într-un mod defectuos.

(2) Suspendarea numelui de subdomeniu se dispune de autoritate pe o perioadă de 30 de zile.

Art. 9. — Retragerea numelui de subdomeniu se realizează în următoarele situații:

a) la cererea instituției solicitante;

b) în cazul neutilizării, pe o perioadă de 6 luni, a numelui de subdomeniu solicitat;

c) în cazul în care motivele care au stat la baza suspendării numelui de subdomeniu nu au fost remediate în termen de 30 de zile;

d) la solicitarea autorității administrative ierarhic superioare celei care a solicitat înscrierea unui nume de subdomeniu.

Art. 10. — În cazurile prevăzute la art. 8 și 9, autoritatea face mențiunile necesare în registru.

Art. 11. — Autoritatea va publica pe pagina de internet a Guvernului României o evidență detaliată a numelor de subdomenii alocate.

Art. 12. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,

Marian Marius Dorin

p. Secretarul general al Guvernului,

Victor Giosan

Ministrul comunicațiilor și tehnologiei informației,

Károly Borbély

București, 19 noiembrie 2008.

Nr. 1.480.

*) Anexele nr. 1 și 2 sunt reproduse în facsimil.

Domeniul GOV.RO — Cerere de înregistrare

[Denumire Instituție]**[Adresă]**Ref : (NumeSubdomeniu).gov.ro(identic cu cel transmis **Formularul de Înregistrare On-line**)Către Cancelaria Primului - Ministru,
Autoritatea Responsabilă de Domeniu

Pentru desfășurarea în bune condiții a activităților [*Nume Instituție/Departamentului, Adresă*], vă adresăm rugămintea de a înregistra numele de subdomeniu [*NumeSubdomeniu.gov.ro*] în cadrul domeniului gov.ro.

Prin înregistrarea acestui nume de subdomeniu confirmăm că îndeplinim **Criteriile de Eligibilitate și Convenția Numelor de Domeniu**, acest domeniu va fi folosit numai în scopuri oficiale, informațiile publicate* pe site-ul asociat domeniului vor respecta politica de domeniu gov.ro și a standardelor e-government din România.

Persoana de contact administrativ** pentru domeniul [*NumeSubdomeniu.gov.ro*] este:
- [*nume, prenume*], date de contact: Tel. [*nr. tel.*] / Fax [*nr. tel.*] și Email [*email*].

Pentru [*NumeSubdomeniu.gov.ro*], [*solicităm / nu solicităm*] asigurarea de servicii DNS.

Orice modificare tehnică sau administrativă referitoare la numele de subdomeniu va fi adusă la cunoștința Autorității Responsabilă de Domeniu în maxim 5 zile lucrătoare.

Vă mulțumim.

[*Nume, Prenume*]
[*Semnătura*]
[*Data*]

Către,
Cancelaria Primului - Ministru
Autoritatea Responsabilă de Domeniu
Piața Victoriei nr. 1,
București, 011791
Tel./ Fax: +40-21-318.11.48/ 318.11.36
E-mail: domenii@gov.ro

* Informațiile publicate pe pagina de web reprezintă în totalitate responsabilitatea instituției/organizației care a solicitat respectivul nume de subdomeniu.

** Persoana desemnată ca fiind persoană de contact administrativ trebuie să facă parte din instituția care solicită numele de subdomeniu (din direcția de specialitate a instituției).

Domeniul GOV.RO — Decizie de acordare/înregistrare

Cancelaria Primului - Ministru,
Autoritatea Responsabilă de Domeniu
Piața Victoriei nr. 1,
București, 011791
Tel./ Fax: +40-21-318.11.48/ 318.11.36
E-mail: domenii@gov.ro

Către [*Denumire Instituție*],

Ref : [*NumeSubdomeniu*].gov.ro

Urmare solicitării [*Denumire Instituție*] privind acordarea spre utilizarea a unui nume de subdomeniu gov.ro, vă comunicăm următoarele:

- organizația/instituția îndeplinește **Criteriile de Eligibilitate**;
- numele de subdomeniu solicitat respectă **Convenția numelor de domeniu** pentru acordarea unui nume de subdomeniu gov.ro;

Numele de subdomeniu [*NumeSubdomeniu.gov.ro*] a fost înscris în Registru gov.ro.

Prin înregistrarea și utilizarea unui nume de subdomeniu gov.ro, [*Denumire Instituție*] poate să utilizeze numele de subdomeniu numai în scopuri oficiale, informațiile publicate* pe website-ul asociat numelui de subdomeniu vor respecta politica domeniului gov.ro și a standardelor e-government din Romania.

Orice modificare tehnică sau administrativă referitoare la numele de subdomeniu va fi adusă la cunoștința Autorității Responsabilă de Domeniu în maxim 5 zile lucrătoare.

Vă mulțumim.

[*Registru Gov.ro*]

[*Semnătura*]

[*Data*]

Către,
[*Denumire Instituție*],
[*Adresă*]
[*Date Contact*]

* Informațiile publicate pe pagina de web reprezintă în totalitate responsabilitatea instituției/organizației care a solicitat respectivul subdomeniu.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai unor obiective de investiții din cadrul programului de construcții de locuințe pentru tineri, destinate închirierii, derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 42 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă indicatorii tehnico-economici ai unor obiective de investiții din cadrul programului de construcții de locuințe pentru tineri, destinate închirierii, derulat prin intermediul Agenției Naționale pentru Locuințe, prevăzuți în anexele nr. 1—3*) care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Finanțarea obiectivelor de investiții prevăzute la art. 1 se face de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului

Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor, în limita sumelor aprobate anual cu această destinație, din bugetul local, din credite externe, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare, precum și din alte surse legal constituite, conform programelor de investiții publice aprobate potrivit legii.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor,

László Borbély

p. Ministrul internelor și reformei administrative,

Liviu Radu,

secretar de stat

p. Ministrul economiei și finanțelor,

Eugen Teodorovici,

secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.487.

*) Anexele nr. 1—3 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 748/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 748/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 18 iulie 2007, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor va pune în aplicare prevederile prezentei hotărâri în termen de două zile de la data intrării în vigoare a acesteia.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul pentru întreprinderi mici și mijlocii, comerț, turism și profesii liberale,

Lucia Nora Morariu,

secretar de stat

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,

Dan Vlaicu

Ministrul muncii, familiei și egalității de șanse,

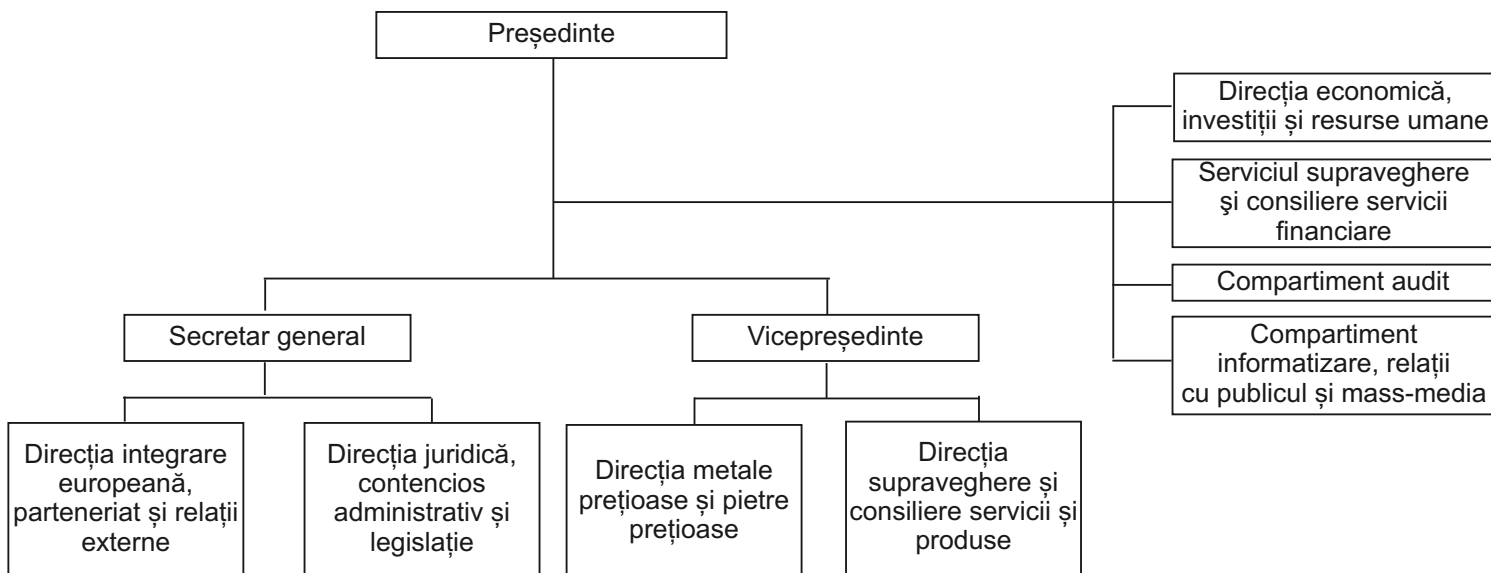
Mariana Câmpeanu

p. Ministrul economiei și finanțelor,

Eugen Teodorovici,

secretar de stat

București, 19 noiembrie 2008.
Nr. 1.490.

Numărul maxim de posturi = 137,
exclusiv demnitarii**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor****GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

privind transmiterea unor imobile, proprietate publică a statului, din administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Direcția de Muncă și Incluziune Socială Vâlcea în administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, pentru Casa Județeană de Pensii Vâlcea

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă transmiterea unor imobile, proprietate publică a statului, situate în municipiul Râmnicu Vâlcea, str. Calea lui Traian nr. 157—159, județul Vâlcea, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, din administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Direcția de Muncă și Incluziune Socială Vâlcea în administrarea Ministerului Muncii, Familiei și

Egalității de Șanse — Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, în vederea utilizării ca sediu al Casei Județene de Pensii Vâlcea.

Art. 2. — Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. 1 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul muncii, familiei și egalității de șanse,
Mariana Câmpeanu
p. Ministrul economiei și finanțelor,
Eugen Teodorovici,
secretar de stat

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor, proprietate publică a statului, care se transmit din administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Direcția de Muncă și Incluziune Socială Vâlcea în administrarea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, pentru Casa Județeană de Pensii Vâlcea

Adresa imobilului care se transmite	Persoana juridică de la care se transmite	Persoana juridică la care se transmite	Caracteristicile tehnice ale imobilului
Municipiul Râmnicu Vâlcea, str. Calea lui Traian nr. 157—159, județul Vâlcea Nr. MFP 101747 și 101748	Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse — Direcția de Muncă și Incluziune Socială Vâlcea	Casa Națională de Pensii și Alte Drepturi de Asigurări Sociale, pentru Casa Județeană de Pensii Vâlcea	101747 – imobil corp A + teren Suprafața construită = 190,38 m ² Suprafața desfășurată = 820,3 m ² Teren = 117,52 m ² 101748 — imobil corp B + teren Suprafața construită = 281,19 m ² Suprafața desfășurată = 418,1 m ² Teren = 251,1 m ²

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR

ORDIN

pentru modificarea și completarea unor norme și instrucțiuni aprobate prin ordine ale ministrului finanțelor publice

În baza prevederilor art. 142 alin. (1) lit. d), art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și (3), art. 144, art. 144¹, art. 157 alin. (4) și ale art. 199 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 386/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul economiei și finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — Normele de aplicare a scutiilor de taxă pe valoarea adăugată pentru traficul internațional de bunuri, prevăzute la art. 144 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.218/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 29 decembrie 2006, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (2), literele b) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„b) livrările de bunuri efectuate în locațiile prevăzute la alin. (1), atât timp cât bunurile se află încă în regim de antrepozit de TVA, conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Produsele accizabile rezultate în urma producției în antrepozitele fiscale definite la art. 163 lit. c) din Codul fiscal sunt bunuri aflate în regim de antrepozit de TVA;

c) prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. c) și la art. 144¹ din Codul fiscal, care sunt aferente livrărilor prevăzute la lit. a) sau care sunt efectuate în locațiile enumerate la lit. a) pentru bunurile aflate încă într-un astfel de regim, conform art. 144 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal.”

2. La articolul 2 alineatul (3), partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Plasarea în regimul de antrepozit de TVA prevăzut la alin. (1) lit. b) se limitează la bunurile cu următoarele coduri tarifare:”

3. La articolul 2, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul prestărilor de servicii prevăzute la alin. (2) lit. c) care sunt efectuate în locațiile prevăzute la alin. (1), scutirea de taxă se limitează la serviciile enumerate în anexa 2 la norme, în condițiile în care nu conduc la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre, cu excepțiile prevăzute în cadrul anexei 2 la norme.”

4. La anexa 1 la norme, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. Toate operațiunile efectuate asupra bunurilor aflate în acest regim sunt scutite definitiv de la plata taxei, cu excepția operațiunilor efectuate către ultimul cumpărător care beneficiază numai de scutire provizorie.”

5. La anexa 1 la norme, punctul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

„11. Impozitarea cu TVA, fără a afecta o posibilă scutire, se poate efectua numai pentru operațiunile anterioare, care erau provizoriu scutite de taxă. Aceste operațiuni pot fi: livrarea de bunuri, prestarea de servicii, achiziția intracomunitară sau importul de bunuri. În situația în care la scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu se pot determina operațiunile care au fost provizoriu scutite de taxă, regularizarea se face prin impozitarea cu TVA a bunurilor scoase din regimul de antrepozit de TVA, deși scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu constituie în sine o operațiune în sfera TVA. Regularizarea TVA se realizează prin plata taxei conform pct. 35—38.”

6. La anexa 1 la norme, punctele 35—38 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„35. În cazul bunurilor importate, plasate în antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, care părăsesc regimul fără vreo livrare ulterioară în cadrul regimului și fără existența vreunei tranzacții comerciale, se impune regularizarea taxei pentru importul efectuat. Persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal va regulariza taxa conform art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

36. În situația în care se impune regularizarea taxei pe valoarea adăugată pentru alte operațiuni decât importul de bunuri, persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal trebuie să înscrie taxa datorată ca taxă colectată în decontul de TVA aferent perioadei în care taxa devine exigibilă, conform art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

37. În situația în care la scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu se pot determina operațiunile care au fost provizoriu scutite de taxă, regularizarea se face prin impozitarea cu TVA a bunurilor scoase din regimul de antrepozit de TVA, deși scoaterea bunurilor din regim fără existența unei tranzacții comerciale nu constituie în sine o operațiune în sfera TVA. Persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal va regulariza taxa conform prevederilor art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

38. Taxa prevăzută la pct. 35—37 este deductibilă în limitele și condițiile fixate la art. 145—147¹ din Codul fiscal.”

7. La anexa 1 la norme, după punctul 62 se introduce un nou punct, punctul 62¹, cu următorul cuprins:

„62¹. Prin excepție de la prevederile pct. 39—62 referitoare la evidențele care trebuie ținute, în cazul regimului de antrepozit de TVA prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) din norme, sunt valabile evidențele întocmite conform legislației care reglementează accizele.”

8. La anexa 1 la norme punctul 64, partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„64. Pentru livrările de bunuri ce rămân în regimul de antrepozit de TVA ce pot fi scutite de taxă conform art. 144 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, factura emisă de furnizorul de bunuri trebuie să conțină, în plus față de elementele menționate în art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, următoarele elemente specifice:”.

9. Anexa 2 la norme se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Normele privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 142 alin. (1) lit. d) și art. 199 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.220/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.037 din 28 decembrie 2006, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) În sensul titlurilor II și III din prezentul ordin:

1. «*țară terță*» înseamnă orice țară care nu este stat membru al Uniunii Europene. În baza Acordului fiscal dintre Franța și Principatul Monaco din 18 mai 1963 și a Acordului de prietenie și bună vecinătate dintre Italia și Republica San Marino din 31 martie 1939, Monaco nu este considerat țară terță, iar San Marino nu este considerat țară terță în ceea ce privește accizele;

2. «*teritoriu în care nu se aplică reglementările comunitare privind TVA sau accizele ori ambele*» înseamnă teritoriul, altul decât teritoriul unei țări terțe, în care Directiva 2006/112/CE sau 92/12/CEE ori ambele nu se aplică. În baza Acordului dintre Guvernul Regatului Unit și cel al Insulei Man privind taxele vamale, accizele și alte aspecte conexe din 15 octombrie 1979, Insula Man nu este considerată teritoriu terț;

3. «*călători care folosesc transportul aerian*» și «*călători care folosesc transportul maritim*» înseamnă orice pasageri care efectuează călătoriile aeriene sau maritime diferite de călătoriile turistice private de agrement cu avionul sau de călătoriile turistice private de agrement pe mare;

4. «*călătorie turistică privată de agrement cu avionul*» și «*călătorie turistică privată de agrement pe mare*» înseamnă folosirea unui avion sau a unei nave maritime de către proprietarul acestuia (acesteia) ori de către persoana fizică sau juridică beneficiară a acestuia (acesteia) în temeiul unui contract de închiriere sau al oricărei alte modalități, pentru alte scopuri decât cele comerciale și, în special, altele decât cele de transport de persoane ori bunuri sau prestare de servicii cu titlu oneros ori altele decât cele pentru nevoile autorităților publice.

(2) Dispozițiile titlurilor II și III ale prezentului ordin, referitoare la tratamentul fiscal aplicabil importurilor de bunuri din «*țările terțe*», produc efecte identice și în cazul importurilor de bunuri din «*teritoriile în care nu se aplică reglementările comunitare privind TVA sau accizele ori ambele*», așa cum sunt definite acestea la pct. 2 al alin. (1).”

2. Articolele 3—6 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Bunurile conținute în bagajul personal al călătorilor din țările terțe, altele decât cele prevăzute la art. 5 alin. (1)—(8), sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată și de accize la import dacă bunurile respective nu au caracter comercial și valoarea totală a acestora nu depășește 300 euro de persoană.

(2) În cazul călătorilor care folosesc transportul aerian și al celor care folosesc transportul maritim, pragul financiar prevăzut la alin. (1) este de 430 euro.

(3) În scopul aplicării scutirilor prevăzute la alin. (1) și (2), valoarea unui articol individual nu poate fi defalcată.

(4) Valoarea bagajelor personale ale călătorului, care sunt importate temporar sau sunt reimportate ca urmare a exportului lor temporar, precum și valoarea medicamentelor necesare călătorului pentru nevoile sale personale nu sunt luate în considerare în sensul aplicării scutirilor prevăzute la alin. (1) și (2).

(5) În sensul aplicării scutirilor prevăzute de prezentul titlu, bagajele personale reprezintă toate bagajele pe care călătorul le poate prezenta la sosire autorităților vamale, precum și bagajele pe care acesta le prezintă mai târziu aceluiași autorități, sub rezerva dovezii că aceste bagaje au fost înregistrate la compania responsabilă pentru transport ca bagaje însoțite, în momentul plecării călătorului. Combustibilul diferit de cel menționat la art. 5 alin. (8) nu se consideră bagaj personal.

(6) În cazul în care o călătorie implică tranzitarea teritoriului unei țări terțe sau începe în teritoriul definit la art. 1 alin. (1) pct. 2, dispozițiile prezentului titlu se aplică în situația în care călătorul nu poate să justifice că bunurile transportate în bagajul său au fost dobândite în conformitate cu normele generale privind taxarea pe piața națională a unui stat membru și nu pot beneficia de restituirea taxei pe valoarea adăugată sau a accizelor.

(7) Svolvarea fără aterizare nu va fi considerată tranzit.

Art. 4. — (1) În sensul aplicării scutirilor prevăzute de prezentul titlu, sunt considerate importuri cu caracter necomercial importurile de bunuri care îndeplinesc următoarele condiții:

a) au loc în mod ocazional;

b) constau exclusiv în bunuri pentru uzul personal sau familial al călătorului ori în bunuri cu destinația de cadouri.

(2) Natura sau cantitatea acestor bunuri nu trebuie să indice faptul că sunt importate în scopuri comerciale.

Art. 5. — (1) Sunt scutite de TVA și de accize importurile următoarelor tipuri de produse din tutun, în următoarele limite cantitative:

- a) 40 de țigarete;
- b) 100 de cigarillos (țigări de foi) de maximum 3 grame fiecare;
- c) 50 de trabucuri;
- d) 250 de grame de tutun de fumat.

(2) Fiecare dintre cantitățile menționate la alin. (1) reprezintă, în sensul alin. (3), 100% din totalul admis pentru produsele din tutun.

(3) În cazul oricărui călător, scutirea poate fi aplicată pentru oricare combinație de produse din tutun, cu condiția ca totalul procentelor utilizate din cantitățile individuale permise să nu depășească 100%.

(4) Sunt scutite de TVA și de accize alcoolul și băuturile alcoolice, altele decât vinurile liniștite și berea, în următoarele limite cantitative:

- a) un total de 1 litru de alcool și băuturi alcoolice cu o concentrație alcoolică de peste 22% în volum sau alcool etilic nendenaturat de 80% în volum și peste;
- b) un total de 2 litri de alcool și băuturi alcoolice cu o concentrație alcoolică mai mică de 22% în volum.

(5) Fiecare dintre cantitățile menționate la alin. (4) reprezintă, în sensul alin. (6), 100% din totalul admis pentru alcool și băuturi alcoolice.

(6) În cazul oricărui călător, scutirea poate fi aplicată pentru oricare combinație de tipuri de alcool și băuturi alcoolice menționate la alin. (4), cu condiția ca totalul procentelor utilizate din cantitățile individuale permise să nu depășească 100%.

(7) Este scutit de TVA și de accize un total de 4 litri de vinuri liniștite și 16 litri de bere.

(8) Sunt scutite de TVA și de accize, în cazul oricărui mijloc de transport cu motor, carburantul conținut în rezervorul standard și o cantitate de carburant de până la 10 litri conținută într-un rezervor portabil.

(9) Scutirile prevăzute la alin. (1)–(7) nu se aplică în cazul călătorilor cu vârsta sub 17 ani.

Art. 6. — (1) Valorile bunurilor prevăzute la art. 5 alin. (1)–(8) nu vor fi luate în considerare în scopul aplicării scutirilor prevăzute la art. 3.

(2) Nu se datorează taxa pe valoarea adăugată și accizele în cazul importurilor de bunuri conținute în bagajul personal al călătorilor, dacă suma totală a acestor taxe care ar trebui percepute nu depășește 10 euro.”

3. După articolul 57 se introduce un nou articol, articolul 57¹, cu următorul cuprins:

„Art. 57¹. — Scutirea prevăzută la art. 56 se acordă numai organizațiilor care prin documentația depusă pentru solicitarea scutirii fac dovada dezastrelor care au afectat teritoriul României, ca urmare a cărora acestea vor importa bunuri.”

4. Articolul 63 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 63. — Scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată la import se acordă, la prezentarea de către persoanele în cauză a unor dovezi satisfăcătoare pentru autoritățile vamale, cu condiția ca operațiunile implicate să nu aibă caracter comercial, pentru:

- a) decorațiile conferite de guvernul unei țări terțe persoanelor al căror loc obișnuit de rezidență este în România;
- b) cupele, medaliile și articole similare de natură simbolică conferite într-o țară terță persoanelor al căror loc obișnuit de rezidență este în România, în semn de apreciere a activităților desfășurate de aceste persoane în domenii de activitate cum ar fi: arta, știința, sportul sau serviciile publice ori pentru

recunoașterea meritelor acestor persoane în cadrul unor evenimente speciale, importate personal de acestea;

c) cupele, medaliile și alte articole similare de natură simbolică oferite gratuit de autorități sau persoane stabilite într-o țară terță, care urmează să fie oferite pe teritoriul României în aceleași scopuri ca și cele menționate la lit. b);

d) premiile, trofee și suvenirurile de natură simbolică și de valoare limitată destinate distribuirii gratuite la reuniuni de afaceri sau la alte evenimente internaționale similare unor persoane a căror rezidență normală se află într-o țară terță; natura, valoarea unitară sau alte caracteristici ale acestora trebuie să indice faptul că nu sunt destinate unor scopuri comerciale.”

5. La articolul 81 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) exportate în afara Comunității, în împrejurări justificate corespunzător.”

6. Articolul 86 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 86. — Sunt scutite de la plata taxei pe valoarea adăugată la import următoarele bunuri:

- a) documentele trimise gratuit serviciilor publice ale României;
- b) publicațiile guvernelor străine și publicațiile organismelor oficiale internaționale, destinate distribuirii gratuite;
- c) buletinele de vot pentru alegeri organizate de organisme stabilite în țări terțe;
- d) obiectele destinate să servească drept dovezi sau în scopuri similare instanțelor judecătorești ori altor agenții oficiale ale României;
- e) specimene de semnături și circulare privind semnăturile trimise în cadrul schimburilor de informații dintre serviciile publice sau instituțiile de credit;
- f) materiale oficiale editate trimise Băncii Naționale a României;
- g) rapoarte, declarații, note, prospecte, formulare de cerere și alte documente întocmite de către societăți având sediul într-o țară terță și destinate titularilor sau deținătorilor titlurilor emise de aceste societăți;

h) mijloace de înregistrare, respectiv cartele perforate, înregistrări audio, microfilme etc., folosite pentru transmiterea gratuită a informațiilor destinatarilor, în măsura în care această scutire nu dă naștere unor abuzuri sau unor distorsiuni majore ale concurenței;

i) dosare, arhive, formulare sau alte documente care urmează a fi utilizate în cadrul unor întâlniri, ședințe, conferințe ori congrese internaționale, precum și rapoartele acestor reuniuni;

j) planuri, schițe tehnice, desene, descrieri sau alte documente similare importate în vederea obținerii ori întocmirii comenzilor în țări terțe sau a participării la o competiție ținută pe teritoriul României;

k) documente care urmează a fi utilizate în cadrul examinărilor efectuate în România de către instituții stabilite în țări terțe;

l) formulare care urmează a fi utilizate ca documente oficiale în traficul internațional de vehicule sau de bunuri, în cadrul convențiilor internaționale;

m) formulare, tichete, bilete și documente similare trimise de transportatori sau de întreprinzători din industria hotelieră stabiliți în țări terțe către agențiile de turism stabilite în România;

n) formulare, tichete, facturi de transport, scrisori de trăsură și alte documente comerciale sau de birou care au fost folosite;

o) formulare oficiale emise de autorități naționale sau internaționale și materiale editate în conformitate cu standardele

internaționale, trimise pentru a fi distribuite de asociații din țări terțe către asociațiile omoloage stabilite în România;

p) fotografii, diapozitive și clișee pentru fotografii cu sau fără titlu, trimise agențiilor de presă sau editurilor de ziare ori reviste;

q) articolele menționate în anexa la prezentele norme, produse de Organizația Națiunilor Unite sau de una dintre agențiile specializate ale acesteia, indiferent de scopul în care vor fi utilizate;

r) articolele de colecție și operele de artă cu caracter educativ, științific sau cultural, care nu sunt destinate vânzării și care sunt importate de muzee, galerii sau alte instituții aprobate de autoritățile competente ale României, în vederea scutirii de taxe vamale la import. Scutirea se acordă numai cu condiția ca articolele în cauză să fie importate gratuit sau, dacă sunt importate cu titlu oneros, să nu fie livrate de o persoană impozabilă;

s) publicațiile oficiale tipărite sub autoritatea țării terțe exportatoare, a instituțiilor internaționale, a autorităților regionale sau locale și a organismelor de drept public înființate în acea țară terță și materialele tipărite, distribuite cu ocazia alegerilor pentru Parlamentul European sau cu ocazia alegerilor naționale din țara de origine, materialele tipărite de către organizații politice externe recunoscute oficial ca atare în statele membre, în măsura în care aceste publicații și materiale au fost supuse taxei în țara terță exportatoare și nu au beneficiat de scutirea de taxă la export.”

7. Articolul 92 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 92. — Sunt scutite de la plata taxei pe valoarea adăugată la import bunurile importate de către organizații desemnate în acest scop de Guvernul României, în vederea utilizării pentru construcția, întreținerea sau decorarea cimitirelor, mormintelor victimelor de război, precum și a monumentelor ridicate în memoria victimelor de război din țări terțe, care sunt înmormântate pe teritoriul României.”

8. Articolul 93 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 93. — Sunt scutite de la plata taxei pe valoarea adăugată la import următoarele:

a) sicriile conținând corpuri neînsuflețite și urnele funerare conținând cenușa persoanelor decedate, precum și florile, coroanele funerare și alte obiecte ornamentale care le însoțesc în mod obișnuit;

b) florile, coroanele și alte obiecte ornamentale aduse de persoanele care au reședința într-o țară terță și care participă la funerarii sau vin pentru a decora morminte aflate pe teritoriul României, cu condiția ca aceste importuri să nu reflecte în niciun mod, nici prin natura, nici prin cantitatea lor, un caracter comercial.”

9. Articolul 95 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 95. — Echivalentul euro în moneda națională care se utilizează în scopul aplicării prevederilor prezentului ordin se stabilește anual. Cursurile aplicabile sunt cele obținute în prima zi lucrătoare din octombrie. Acestea se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și se aplică de la data de 1 ianuarie a anului următor.”

10. Articolul 97 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 97. — Prezentul ordin transpune prevederile Directivei 2007/74/CE a Consiliului din 20 decembrie 2007 privind scutirea de taxă pe valoarea adăugată și de accize pentru bunurile importate de către persoanele care călătoresc din țări terțe, ale Directivei 2006/79/CEE a Consiliului din 5 octombrie 2006 privind scutirea de la plata taxelor a importurilor de loturi mici de

bunuri cu caracter necomercial din țări terțe și ale Directivei 83/181/CEE a Consiliului din 28 martie 1983 ce determină domeniul articolului 14 (1) (d) al Directivei 77/388/CEE privind scutirea de plată a taxei pe valoarea adăugată la importul final al anumitor mărfuri, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. III. — Instrucțiunile de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin. (1) lit. a)—i), art. 143 alin. (2) și art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.222/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 29 decembrie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (3), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) transportator este orice persoană impozabilă care facturează în nume propriu un serviciu de transport;”

2. La articolul 2 alineatul (2), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) documente din care să rezulte că transportul este realizat de furnizor sau în numele său, cum sunt: documentul de transport, comanda de cumpărare, de vânzare sau contractul, documentele de asigurare.”

3. La articolul 3, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Potrivit prevederilor art. 143 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată livrările de bunuri expediate sau transportate în afara Comunității de către cumpărătorul care nu este stabilit în România sau de altă persoană în contul său. Astfel de livrări au loc în cadrul unor contracte prin care persoana obligată să transporte bunurile în afara Comunității este cumpărătorul nestabilit în România sau altă persoană în contul său.”

4. La articolul 3, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Scutirea de taxă pe valoarea adăugată prevăzută la alin. (1) se justifică de furnizorul care realizează livrarea cu documentele prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. a) și b) și cu documente din care să rezulte că transportul este realizat de client sau în numele său, cum sunt: documentul de transport, comanda de cumpărare, de vânzare sau contractul, documentele de asigurare.”

5. La articolul 4 alineatul (2), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) documentele din care să rezulte că bunurile transportate au fost exportate sau sunt plasate în unul dintre regimurile menționate la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.”

6. La articolul 4, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Se consideră documente specifice de transport, în funcție de tipul transportului:

a) în cazul transportului auto: Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), copie de pe carnetul TIR și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

b) în cazul transportului feroviar: scrisoarea de trăsură, documentul de transport internațional pe căile ferate, care să poarte ștampila stației de expediție, documentul de transmitere a vagonului la calea ferată vecină, care să confirme ieșirea mărfii din țară, și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

c) în cazul transportului multimodal cale ferată-naval: scrisoarea de trăsură și foaia de conosament și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

d) în cazul transportului prin conducte, altele decât cele prin care se transportă gazul natural, pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal: documentul emis de transportator, cuprinzând date referitoare la bunurile transportate și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1.”

7. La articolul 5, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, pentru prestările de servicii de transport direct legate de importul de bunuri, dacă valoarea acestora este inclusă în baza de impozitare a bunurilor importate potrivit art. 139 din Codul fiscal, în funcție de tipul transportului, se justifică de transportator sau de casele de expediție astfel:

a) în cazul transportului auto, cu următoarele documente: contractul încheiat cu importatorul sau, după caz, cu casa de expediție ori cu furnizorul din străinătate, Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), copie de pe carnetul TIR și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

b) în cazul transportului prin conducte, altele decât cele prin care se transportă gazul natural, care sunt prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, cu următoarele documente: contractul încheiat cu importatorul sau, după caz, cu casa de expediție ori cu furnizorul, documentul emis de transportator cuprinzând date referitoare la bunurile transportate, și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

c) în cazul transporturilor fluviale, maritime, aeriene, precum și în cazul transporturilor combinate, cu următoarele documente: contractul încheiat cu importatorul sau, după caz, cu casa de expediție ori cu furnizorul din străinătate, documentul specific de transport cuprinzând date referitoare la bunurile transportate și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

d) în cazul transportului feroviar, cu următoarele documente: contractul încheiat cu importatorul sau, după caz, cu casa de expediție ori cu furnizorul sau comenzile acestora, scrisoarea de trăsură sau copia acesteia, pentru casele de expediție, documentul de transport internațional pe căile ferate, care să poarte ștampila stației de expediție, sau copia acestuia, pentru casele de expediție, documentul de transmitere a vagonului de la calea ferată vecină, care să confirme pentru transportator intrarea mărfii în țară, și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1;

e) în cazul transporturilor maritime sau fluviale care se continuă cu transportul pe cale ferată până la primul loc de destinație, care figurează pe documentul de transport care însoțește bunurile la intrarea în țară, cu următoarele documente: pentru partea de transport maritim sau fluvial, cu documentele menționate la lit. c), iar pentru partea de transport intern efectuat pe căile ferate, cu contractul încheiat cu persoana care angajează transportul sau comanda acesteia, în care să fie specificat locul de destinație al mărfurilor importate, scrisoarea de trăsură din care să rezulte că bunurile transportate provin din import și, după caz, copie de pe documentul de tranzit vamal comunitar T1.”

8. La articolul 7 alineatul (2), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) licența de transport, după caz;”

9. La articolul 7 alineatul (2), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) diagrama biletelor de călătorie sau, după caz, facturile, în cazul curselor ocazionale;”

10. La articolul 7 alineatul (3), partea introductivă va avea următorul cuprins:

„(3) Scutirea de taxă prevăzută la art. 143 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, pentru transportul internațional aerian, fluvial, maritim, feroviar, de persoane, se justifică de către transportatori cu:”

11. La articolul 8 alineatul (2), litera f) va avea următorul cuprins:

„f) navlosirea, leasingul și închirierea navelor. Prin *navlosire* se înțelege contractul prin care navlosantul pune la dispoziția navlositorului pentru transport o navă, părți din ea sau o încăpere a ei;”

12. La articolul 8 alineatul (2), litera h) va avea următorul cuprins:

„h) serviciile asigurate pentru nevoile directe ale pasagerilor și echipajului și/sau încărcăturii transportate de nave, incluzând:

1. asistența necesară pasagerilor și echipajului asigurată în contul armatorului cu ocazia transportului maritim, cum ar fi întocmirea documentelor de călătorie, servicii de cazare și alimentație asigurate pasagerilor, în cazul în care aceste servicii trebuie asigurate prin contractul de transport;

2. serviciile aferente bunurilor transportate de nave, cum ar fi serviciile necesare pentru manipularea, protejarea și conservarea bunurilor transportate, inclusiv serviciile specialiștilor în daune sau pentru protejarea apelor și zonelor înconjurătoare, pentru prevenirea poluării ori contaminării acestor ape și zone.”

13. La articolul 9 alineatul (1), partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) În sensul art. 143 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, se aplică scutirea de taxă în cazul companiilor aeriene care în principal realizează transport internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu aeronave, pentru următoarele operațiuni:”

14. La articolul 9 alineatul (3), litera h) va avea următorul cuprins:

„h) servicii asigurate pentru nevoile directe ale pasagerilor și echipajului și/sau ale încărcăturii transportate de aeronave, inclusiv:

1. asistența necesară pasagerilor și echipajului asigurată pe seama operatorului aerian cu ocazia transportului aerian, cum ar fi întocmirea documentelor de călătorie și cazarea, masa și băutura asigurate pasagerilor, în cazul în care aceste servicii trebuie asigurate în baza contractului de transport;

2. serviciile referitoare la bunurile transportate de aeronave, cum ar fi serviciile necesare pentru manipularea, protejarea și conservarea bunurilor transportate, inclusiv serviciile asigurate de specialiștii în «daune» sau pentru protejarea mediului înconjurător, respectiv pentru prevenirea poluării ori contaminării acestor zone.”

15. La articolul 9, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) În cazul companiilor aeriene care nu sunt stabilite în România, în scopul aplicării scutirilor se va considera că activitatea acestora constă întotdeauna în principal în transportul internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu plată. În cazul companiilor aeriene stabilite în România, Direcția generală aviație civilă din cadrul Ministerului Transporturilor va emite un certificat care atestă faptul că activitatea acestora constă în principal în transportul internațional de persoane și/sau de mărfuri efectuat cu plată, care va fi transmis în copie furnizorilor/prestatorilor, ca document

justificativ pentru aplicarea scutirii. Certificatul va fi eliberat la solicitarea companiilor aeriene după cum urmează:

a) în cazul în care certificatul este solicitat în anul curent pentru anul următor, va fi avută în vedere activitatea desfășurată în anul solicitării și certificatul va fi valabil de la data de 1 ianuarie până la data de 31 decembrie a anului calendaristic următor;

b) în situația în care certificatul nu a fost solicitat în anul curent pentru anul următor, va fi avută în vedere activitatea desfășurată în anul precedent și certificatul va fi valabil de la data emiterii până la data de 31 decembrie a anului în care a fost eliberat;

c) în cazul companiilor aeriene nou-înființate, certificatul va fi eliberat în anul înființării pe baza planului de afaceri prezentat Direcției generale aviație civilă din cadrul Ministerului Transporturilor și va fi valabil de la data emiterii până la data de 31 decembrie a anului în care a fost eliberat.”

Art. IV. — Normele privind procedura de acordare a certificatului de amânare de la plata în vamă a taxei pe valoarea adăugată și de eliberare a garanției pentru importurile de bunuri, aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 500/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2007, se modifică după cum urmează:

p. Ministrul economiei și finanțelor,
Cătălin Doica,
secretar de stat

București, 20 noiembrie 2008.
Nr. 3.424.

1. La articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Potrivit art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, prin exceptare de la prevederile alin. (3) al aceluiași articol, în perioada 15 aprilie 2007 — 31 decembrie 2011 inclusiv nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată.”

2. La articolul 2, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) au realizat în anul calendaristic precedent importuri din teritorii și state terțe, astfel cum sunt definite la art. 125² din Codul fiscal, a căror valoare cumulată este de cel puțin 150 milioane lei. În această valoare nu se cuprind importurile de produse supuse accizelor armonizate.”

Art. V. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. VI. — Prezentul ordin intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2009, cu excepția art. II, care va intra în vigoare la data de 1 decembrie 2008.

ANEXĂ
(Anexa 2 la norme)

SERVICIILE SCUTITE DE TVA
efectuate în antrepozitul de TVA

1. Ventilarea, sortarea, uscarea, desprăfuirea, operațiuni simple de curățare, reparații ale ambalajului, reparații de bază ale defectelor apărute în timpul transportului sau antrepozitării, în măsura în care este vorba de operațiuni simple, aplicarea sau îndepărtarea protecției utilizate în scopul transportării

2. Reconstituirea mărfurilor după transport

3. Inventarierea, prelevarea de mostre, trierea, cernerea, filtrarea mecanică și cântărirea bunurilor

4. Eliminarea componentelor avariate sau poluate

5. Conservarea prin pasteurizare, sterilizare, iradiere sau adăugarea de agenți de conservare

6. Tratarea împotriva paraziților

7. Tratarea antirugină

8. Tratarea:

— prin creșterea temperaturii, fără alte tratări complementare sau procese de distilare;

— prin scăderea temperaturii, chiar dacă aceasta conduce la o reîncadrare sub un alt cod tarifar cu 8 cifre

9. Tratarea electrostatică, îndreptarea sau călcarea textilelor

10. Tratarea constă în:

— îndepărtarea tulpinelor și codițelor și/sau a sâmburilor fructelor, tăierea și felierea fructelor uscate sau a legumelor, rehidratarea fructelor;

— deshidratarea fructelor, chiar dacă aceasta conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre.

11. Desalinarea, curățarea și cruponarea pieilor

12. Montarea bunurilor ori adăugarea sau înlocuirea pieselor accesorii, în măsura în care această operațiune este relativ limitată sau este destinată conformării la normele tehnice și nu modifică natura sau performanțele bunurilor originale. Această operațiune poate conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre pentru bunurile adăugate ca accesorii sau utilizate ca înlocuitori

13. Diluarea sau concentrarea fluidelor, fără tratare complementară sau vreun proces de distilare, chiar dacă aceasta conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre

14. Amestecarea bunurilor de același tip, de calități diferite, în scopul obținerii unei calități constante sau a unei calități solicitate de client, fără a schimba natura bunurilor respective

15. Separarea sau tăierea la o anumită dimensiune a bunurilor, dacă este vorba numai de operațiuni simple

16. Ambalarea, dezambalarea, schimbarea ambalajului, decantarea și transferarea în alte recipiente, chiar dacă aceasta ar conduce la reîncadrarea sub un alt cod tarifar cu 8 cifre, aplicarea, retragerea și modificarea mărcilor, sigilarea, etichetarea, afișarea prețului sau alt semn distinctiv similar

17. Testarea, ajustarea, reglarea și punerea în funcțiune a echipamentelor, aparatului și vehiculelor, mai ales pentru verificarea conformității la normele tehnice, cu condiția să fie vorba de operațiuni simple

18. Operațiuni constând în mătuirea elementelor de țevărie pentru a le adapta exigențelor anumitor piețe

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

ORDIN**pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de profesor universitar,
aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.098/2005**

În conformitate cu prevederile Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 319/2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării și tineretului emite prezentul ordin.

Art. I. — Sistemul de evaluare privind conferirea titlului de profesor universitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.098/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se completează, la criteriul 2 — Activitatea de cercetare de la punctul B — Criterii de evaluare, prin introducerea a două noi paragrafe, cu următorul cuprins:

„Contractele de cercetare-dezvoltare-inovare cu operatori economici sau instituții din țară ori străinătate, cu valoare mai mare de 10.000 euro, sunt asimilate granturilor de cercetare obținute prin competiție.

În cazul granturilor/contractelor de cercetare internaționale cu mai mulți parteneri (de exemplu, proiecte de tip FP7 etc.), poziția de coordonator al unei echipe de lucru este asimilată cu cea de director de proiect.”

Art. II. — Direcția generală strategii și programe universitare din Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului comunică prezentul ordin instituțiilor de învățământ superior, care îl vor duce la îndeplinire.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Anton Anton

București, 11 noiembrie 2008.
Nr. 5.896.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

ORDIN**pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de conferențiar universitar,
aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.099/2005**

În conformitate cu prevederile Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 319/2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării și tineretului emite prezentul ordin.

Art. I. — Sistemul de evaluare privind conferirea titlului de conferențiar universitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.099/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 octombrie 2005, cu completările ulterioare, se completează, la criteriul 2 — Activitatea de cercetare de la punctul B — Criterii de evaluare, prin introducerea a două noi paragrafe, cu următorul cuprins:

„Contractele de cercetare-dezvoltare-inovare cu operatori economici sau instituții din țară ori străinătate, cu valoare mai mare de 10.000 euro, sunt asimilate granturilor de cercetare obținute prin competiție.

În cazul granturilor/contractelor de cercetare internaționale cu mai mulți parteneri (de exemplu, proiecte de tip FP7 etc.), poziția de coordonator al unei echipe de lucru este asimilată cu cea de director de proiect.”

Art. II. — Direcția generală strategii și programe universitare din Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului comunică prezentul ordin instituțiilor de învățământ superior, care îl vor duce la îndeplinire.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Anton Anton

București, 11 noiembrie 2008.
Nr. 5.897.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

ORDIN**pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de cercetător științific gradul I, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.100/2005**

În conformitate cu prevederile Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 319/2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării și tineretului emite prezentul ordin.

Art. I. — Sistemul de evaluare privind conferirea titlului de cercetător științific gradul I, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.100/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se completează, la criteriul 2 — Activitatea de cercetare de la punctul B — Criterii de evaluare, prin introducerea a două noi paragrafe, cu următorul cuprins:

„Contractele de cercetare-dezvoltare-inovare cu operatori economici sau instituții din țară ori străinătate, cu valoare mai mare de 10.000 euro, sunt asimilate granturilor de cercetare obținute prin competiție.

În cazul granturilor/contractelor de cercetare internaționale cu mai mulți parteneri (de exemplu, proiecte de tip FP7 etc.), poziția de coordonator al unei echipe de lucru este asimilată cu cea de director de proiect”.

Art. II. — Direcția generală strategii și programe universitare din Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului și Direcția transfer tehnologic și infrastructuri din cadrul Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică comunică prezentul ordin instituțiilor de învățământ superior și de cercetare, care îl vor duce la îndeplinire.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Anton Anton

București, 11 noiembrie 2008.
Nr. 5.898.

MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII ȘI TINERETULUI

ORDIN**pentru completarea Sistemului de evaluare privind conferirea titlului de cercetător științific gradul II, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.101/2005**

În conformitate cu prevederile Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 319/2003 privind Statutul personalului de cercetare-dezvoltare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 366/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației, cercetării și tineretului emite prezentul ordin.

Art. I. — Sistemul de evaluare privind conferirea titlului de cercetător științific gradul II, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.101/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 octombrie 2005, cu completările ulterioare, se completează, la criteriul 2 — Activitatea de cercetare de la punctul B — Criterii de evaluare, prin introducerea a două noi paragrafe, cu următorul cuprins:

„Contractele de cercetare-dezvoltare-inovare cu operatori economici sau instituții din țară ori străinătate, cu valoare mai mare de 10.000 euro, sunt asimilate granturilor de cercetare obținute prin competiție.

În cazul granturilor/contractelor de cercetare internaționale cu mai mulți parteneri (de exemplu, proiecte de tip FP7 etc.), poziția de coordonator al unei echipe de lucru este asimilată cu cea de director de proiect”.

Art. II. — Direcția generală strategii și programe universitare din Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului și Direcția transfer tehnologic și infrastructuri din cadrul Autorității Naționale pentru Cercetare Științifică comunică prezentul ordin instituțiilor de învățământ superior și de cercetare, care îl vor duce la îndeplinire.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Anton Anton

București, 11 noiembrie 2008.
Nr. 5.899.

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
AUTORITATEA NAȚIONALĂ A VĂMILOR

ORDIN

privind completarea Ordinului vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 7.377/2007 pentru instituirea unor măsuri speciale privind importul produselor energetice de tipul benzinelor și motorinelor

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,
în temeiul prevederilor art. 242 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,
în baza art. 5 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 532/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale a Vămilelor, cu modificările și completările ulterioare,

vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — În anexa la Ordinul vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 7.377/2007 pentru instituirea unor măsuri speciale privind importul produselor energetice de tipul benzinelor și motorinelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 2 august 2007, după punctul 13 se introduc două noi puncte, punctele 14 și 15, cu următorul cuprins:

„14. Biroul Vamal Zona Liberă Brăila, județul Brăila

15. Biroul Vamal Zona Liberă Giurgiu, județul Giurgiu”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării.

p. Vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Marcel Simion Mutescu

București, 18 noiembrie 2008.

Nr. 7.729.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE
— Prețuri pentru anul 2009 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Zile de apariție/săptămână	Greutate medie/apariție (grame)	Valoare (TVA 9% inclus) / lei		
					12 luni	3 luni	1 lună
1	Monitorul Oficial Partea I, limba română	750	5	50	800	210	75
2	Monitorul Oficial Partea I, limba maghiară	90	1	50	1.500		140
3	Monitorul Oficial Partea a II-a	200	5	60	2.250		200
4	Monitorul Oficial Partea a III-a	800	5	15	430		40
5	Monitorul Oficial Partea a IV-a	7.200	5	50	1.720		160
6	Monitorul Oficial Partea a VI-a	400	5	25	1.600		150
7	Monitorul Oficial Partea a VII-a	60	1	30	540		50
8	Colecția Legislația României	4	-	2.500	450	120	
9	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	-	3.500	750		70
10	Repertoriul actelor normative	1	-	1.750	140		

*Partea I bis se multiplică pe bază de comandă

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

